

DON'T
LOOK
NOW

Daphne
du Maurier

എയർ
ഇൻ

Pyl Zone Readers Level 2
Elementary Level

ခု မကြည့်နဲ့ဦး
Don't Look Now

DAPHNE DU MAURIER

[ဒုတိယအဆင့် စကားလုံး ၅၀၀]

Retold by Derek Strange

ဆုထက် ပြန်မာပြန်သည်။

ပြည်နယ်တက္ကသိုလ်

၁၃၆/၆၊ ၃၆ လမ်း၊ ကောက်တံတားမြို့နယ်၊

ရန်ကင်းမြို့

ဖုန်း - ၇၀၆၀၈၂၊ ၇၀၇၇၁၀

Fax - 253255, email - mycooing@mycooing.com

စာအုပ်ပုံနှိပ်ခြင်းဆိုင်ရာ ပုဂံတမ်း

၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ မတ်လအကြိမ်၊

အုပ်စု (၁၀၀၀)

စာမူပိုင်ပြုမျက်နှာမှတ်

[၉၆၈/၂၀၀၀ (၁၁)]

မျက်နှာပိုးပိုင်ပြုမျက်နှာမှတ်

[၂၅၉/၂၀၀၁ (၄)]

မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း

ကိုကိုမြင့်

မျက်နှာပိုးကာလာခွဲ

Alpha

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမြတ်ကျော်၊ စာလုပ်ငန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၅၅၅)

၁၅၄၊ ၃၃လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေနိုင်၊ မှိုတေးသံစာပေ

ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

စာစီ - ပြည်စုံကွန်ပျူတာ

အတွင်းဖလင် - ဇင်ဦးနှင့်ညီများ

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်၊ ညီဝင်းမြင့်

စာမူ မူပိုင်© - ပြည်စုံစာအုပ်တိုက်

မျိုးအောင်(ရက္ခစော)၏ စီစဉ်ထုတ်လုပ်မှု

[တန်ဖိုး -

ပြည်စုံစာတည်းအဖွဲ့၏ အမှာစကား

ဤစာစဉ်များ ထုတ်ဝေခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အကျဉ်းမျှ ပြောလိုပါသည်။ နိုင်ငံတကာစာပေမှ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ဝတ္ထုကြီးများကို မူရင်းဝတ္ထု၏ ရသမဏ္ဍန်တော် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များကို အကျဉ်းချုံး၍ ရေးသားပြုစုသော လေ့အထများသည် နိုင်ငံတကာတွင် ထွန်းကားလျက် ရှိပါသည်။ အကျဉ်းချုံးခြင်း(abridge) များသာမက အထူးသဖြင့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအနေဖြင့် ဇာလုံးရေ ၃၀၀ မှနေ၍ ၃၀၀၀ ထိ သိရှိမှုဖြင့် ဝတ္ထုများ ဖတ်ရှုနိုင်ရန် စီစဉ်ထားပါသည်။ ယင်းတို့ကို အဆင့် ၁ မှ အဆင့် ၆ ထိ သတ်မှတ်ထုတ်ဝေကြပါသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အင်္ဂလိပ်စာဖတ်စွမ်းရည် တိုးတက်လာစေရေးနှင့် ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုကြီးများ ဖတ်ရှုရန် စိတ်ဝင်စားလာစေရေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤနမူနာကို စံပြု၍ ကျောင်းသူကျောင်းသားများသာမက အင်္ဂလိပ်စာပေ လေ့လာသူများအနေဖြင့် ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုကြီး များကို စိတ်ဝင်စား ရှိလာစေရေးကို ရည်စူးပြီး အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာ (bilingual) စာစဉ်များကို တင်ဆက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အထူးမှာကြားလိုသည်မှာ ဤစာစဉ်သည် အင်္ဂလိပ်စာပေနှင့် အင်္ဂလိပ်စကား လေ့လာနေကြသည့် အလယ်တန်းနှင့် အထက်တန်းအဆင့် ကျောင်းသားများအတွက် ရည်ညွှန်းထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ဤစာအုပ်ကို စီစဉ်ရာ၌ ပထမပိုင်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဖော်ပြထားပြီး ဒုတိယပိုင်းကို မြန်မာပြန်ဆို ဖော်ပြထားပါသည်။ လေ့လာသူများအနေဖြင့် ပထမပိုင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာကို ဖတ်ရှု၍ မိမိ၏ နားလည်နိုင်စွမ်းကို ဆန်းစစ်ပါ။ နားမလည်၊ မသိသော စကားလုံး အသစ်များ တွေ့ရှိပါက အင်္ဂလိပ်-အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန်ဖြစ်စေ၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ အဘိဓာန်ဖြင့် ရှာဖွေမှတ်သားပါ။ ပြီးမှ မိမိကိုယ်တိုင် ဖတ်ရှုနားလည်ခဲ့သည်နှင့် ဘာသာပြန်ဆိုချက်တို့၏ ကွဲလွဲမှုကို နှိုင်းယှဉ်လေ့လာပါ။ ထို့နောက် (Vocabulary) များကို မှတ်သားပါ။ ဤ စာအုပ်သည် လေ့လာသူများအတွက် အင်္ဂလိပ်စကားလုံး ကြွယ်ဝမှု၊ အင်္ဂလိပ်စာ အရေးအသား စနစ်တကျ ရှိလာစေရေးတို့ကို ပံ့ပိုးပေးမည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။

စာတည်းအဖွဲ့၏ သီသန့်တမ္မာ

အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား၊ သင်ကြားရေးအတွက် သင်ကြားနည်းများစွာ ရှိသည့်အနက် ဘာသာစကားကို စာပေမှတစ်ဆင့်သင်ကြားခြင်း (Language Through Literature) မှာ ခေတ်စားသောနည်းတစ်နည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘာသာစကားကို ဒီအတိုင်း အစိမ်းသက်သက် သင်ယူရပါက ယင်းမှာ မြောက်သွေပြီး ပြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းပါသည်။ လူတို့သည် "ရသ" ကို တပ်မက်သည့်အားလျော်စွာ ရသစာပေကိုဖတ်ရှုရင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို သင်ကြားခြင်းဖြင့် လေ့လာသူတို့ကို ဆွဲဆောင်ရပါသည်။

ထို့ပြင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျမ်းကျင့်ကျင့် တတ်မြောက်ရန် ယင်း၏ နောက်ခံယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဓလေ့စရိုက်များကို သိနားလည်ထားရန် လိုအပ်ပါသည်။ မိမိ လေ့လာမည့် ဘာသာစကားနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့စရိုက်များကို ရောထွေးယှက်တင် တွေ့မြင်နိုင်သည့် နေရာမှာ စာပေပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား လေ့လာရေး အစီအစဉ်တစ်ရပ်အဖြစ် ရသစာပေမှ ရသဝတ္ထုများ၊ ရသကဗျာများကို မူရင်းအင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားနှင့် ဘာသာပြန် ယှဉ်တွဲ ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရသဟုဆိုရာ၌လည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို လေ့လာမှု အရှိန်ရကာစ ဆယ်ကျော်သက်လူငယ်များအတွက် ၎င်းတို့ စိတ်အဝင်စားဆုံး ရသပါသောဝတ္ထုများကို မူရင်းအင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ယှဉ်တွဲတင်ဆက်ထားပါသည်။ တင်ဆက်ရာ၌လည်း လေ့လာသူများအတွက် လွယ်ကူမှုရှိစေရန် မူရင်းဝတ္ထုများကို ရသမပျက်စေဘဲ လွယ်ကူသော အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် ရေးသားထားသော Retold များကို အခြေခံထားပါသည်။ သို့ပါ၍ လွယ်ကူလေ့လာ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများ အစီအစဉ်သည် လေ့လာသူများအတွက် အမှန်တကယ် အကျိုးရှိသည်ဟုဆိုလျှင် ရသသည် စိတ်ဝင်စားမှုကို ခွီးဆွပေး၍ စိတ်ဝင်စားမှုက အားထုတ်မှုကို ဖြစ်စေတတ်ပါသည်။ ရသစာပေ ဖတ်ရှုရာမှရသည့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား တတ်မြောက်ခြင်း ဟူသော အားထုတ်မှု၏ အသီးအပွင့်ဖြစ်သည့် ပြီးမြောက် အောင်မြင်မှု တစ်ရပ် ဖြစ်လာခဲ့သည်ရှိသော် ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေရကျိုး နှစ်ပညာဟု ယုံကြည်ပါသည်။

ABOUT THE AUTHOR

Daphne du Maurier

(1907-1989)

Daphne du Maurier was born in 1907 in London. She did not go to school but had lessons at home. She wrote and sold her first stories in 1928, and her first book, *The Loving Spirit* in 1931. *Jamaica Inn* came in 1936. After *Rebecca*, in 1938, she was famous. She wrote that book in Alexandria, in Egypt. But, like many of her books, it is about people living in Cornwall in the west of England. She loved Cornwall and lived there for many years. She liked walking, gardening and watching birds, and loved the sea.

After *Rebecca* she wrote fourteen more books. But she also wrote many stories. 'Don't Look Now' is from a book, *Not After Midnight* from 1971. 'The Birds' is another famous story. In her last years, Daphne du Maurier saw few people and stayed at her home in Cornwall. She died in 1989, when she was eighty-one.

There are many films of her books and stories. Alfred Hitchcock's films of *Rebecca* (1940) and *The Birds* (1963) are famous. *Don't Look Now* was also a film, in 1973.

ဟာရေးသရာအကြောင်း

Daphne du Maurier

(၁၉၀၇-၁၉၈၅)

Daphne du Maurier ကို လန်ဒန်မြို့၌ ၁၉၀၇ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူမသည် ကျောင်းမတတ်နိုင်သောကြောင့် ကျောင်းသင်ခန်းစာများကို အိမ်၌သာ သင်ယူခဲ့ရသည်။ သူမ၏ ပထမဦးဆုံးဝတ္ထုကို ၁၉၂၈ ခုနှစ်၌ ရေးသားရောင်းချ၍ ၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် The Loving Spirit ကို ရေးသားသည်။ ၁၉၃၆ ခုနှစ်၌ Jamaica Inn ကို ထုတ်ဝေသည်။ Rebecca ကို ၁၉၃၈ တွင် ရေးပြီးနောက် နာမည်ကျော်ကြားလာသည်။ ထိုစာအုပ်ကို အီဂျစ် နိုင်ငံရှိ Alexandria မြို့၌ ရေးသားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမ၏ စာအုပ်အများစုမှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံနောက်ပိုင်းရှိ Cornwall မှလူများအကြောင်းဖြစ်သည်။

သူမသည် Cornwall ကို ချစ်သည်။ ထို့အတွက် နှစ်ပေါင်း များစွာပင် ထိုနေရာ၌ နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူမသည် လမ်းလျှောက် ခြင်း၊ ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးခြင်းနှင့် ငှက်များကို စောင့်ကြည့်ခြင်းတို့ ကို နှစ်သက်သည်။ ပင်လယ်ကိုလည်း သူမ ချစ်သည်။

Rebecca စာအုပ်ရေးသားပြီးနောက် စာအုပ်ပေါင်း ၁၄ အုပ်ကျော်ကို သူမရေးသားခဲ့သည်။ အများစုမှာ ဝတ္ထုများဖြစ်သည်။ Don't Look Now မှာလည်း ၁၉၇၁ ခုနှစ်၌ ရေးသားခဲ့ သော After Midnight စာအုပ်ထဲမှ ဖြစ်သည်။ အခြားနာမည်ကြီး ဝတ္ထုစာအုပ်မှာ The Birds ဖြစ်သည်။ သူမ၏ နောက်ဆုံးနှစ်များကို Cornwall ရှိ သူမ၏အိမ်တွင် လူအနည်းငယ်ဖြင့်သာ နေထိုင်ခဲ့ သည်ကို တွေ့ရသည်။ သူမ ၁၉၈၅ ခုနှစ် အသက် ၈၁ နှစ်တွင် ကွယ်လွန်သည်။

သူမ၏စာအုပ်များနှင့် ဝတ္ထုများကို ရုပ်ရှင်အခြောက်အများ ရိုက်ခဲ့ကြသည်။ သူမ၏ကျော်ကြားခဲ့သော Rebecca(1940) နှင့် The Birds(1963) ကို နာမည်ကျော်ဒါရိုက်တာကြီး Alfred Hitchcock's က ရုပ်ရှင်ရိုက်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် Don't Look Now ဝတ္ထုကိုလည်း ရုပ်ရှင်ရိုက်ခဲ့သည်။

To the teacher:

In addition to all the language forms of Levels One, which are used again at this level of the series, the main verb forms and tenses used at Level Two are:

- common irregular forms of past simple verbs, *going to* (for prediction and to state intention) and common phrasal verbs
- modal verbs: *will* and *won't* (to express willingness) and *must* (to express obligation or necessity).

Also used are:

- adverbs: irregular adverbs of manner, further adverbs of place and time
- prepositions: of movement, further prepositions and prepositional phrases of place and time
- adjectives: comparison of similars (*as . . . as*) and of dissimilars (*-er than, the . . . -est in/of, more and most . . .*)
- conjunctions: *so* (consequences), *because* (reasons), *before/after/when* (for sequencing)
- indirect speech (statements).

Specific attention is paid to vocabulary development in the Vocabulary Work exercises at the end of the book. These exercises are aimed at training students to enlarge their vocabulary systematically through intelligent reading and effective use of a dictionary.

To the student:

Dictionary Words:

- some words in this book are darker black than others. Look them up in your dictionary or try to understand them without a dictionary first, and look them up later.

'Don't look now. Behind you,' John said to his wife. 'Don't turn round quickly. They'll know you're looking at them.'

'Don't look now,' John said to his wife, 'but there are two old girls two tables away, looking at me all the time. I don't like it. There's something very **strange** about their eyes.'

Laura, **immediately** interested, slowly turned her head.

'Behind you,' John said. 'Don't turn round quickly. They'll know you're looking at them.'

Laura turned round more, caught the eye of the man to bring them some more coffee now, and then looked quickly at the table behind her before she turned back again. She was red in the face, excited, wanting to laugh.

'They're not old girls, John,' she said. 'They're men, dressed up in women's **clothes**. Very strange, I must say!'

She must not laugh, John thought. He quickly took her glass and gave her some more **wine**.

'I don't think they saw you looking,' he said, giving her the glass. 'Here, drink some water. You mustn't laugh. Perhaps they're dangerous. **Murderers** or something, going round Europe, changing their clothes in each place. You know, sisters here on Torcello this morning; brothers tomorrow, or tonight, back in Venice. Running from the police, perhaps.'

'Murderers?' asked Laura.

'Yes. Murderers. But why me? Why are they looking at me all the time? Oh no! The sister with the white hair has got her eye on me again.'

The man brought the coffee and took away the fruit, so Laura had time to drink some of her wine, to stop herself wanting to laugh so much.

'I don't think they're murderers. I think they're two old women from Australia or somewhere, in Venice on holiday together. Called Tilly and Tiny, or something.'

Suddenly, for the first time on this holiday, she was like the old Laura again, trying not to laugh and going red in the face, making up stories about people sitting near them in restaurants, visiting old churches and looking at famous pictures in different cities with him again. Suddenly she didn't look sad and afraid any more. Perhaps, he thought, perhaps she's starting to get better, starting to laugh and live again. Perhaps she will begin to forget and then we can go on together, he thought.

'You know,' said Laura, 'that was a very good lunch.'

Good, he thought, that's better . . . and very quietly he said to her, 'One of them is standing up, looking at the back of the restaurant. Do you think she's going to change her clothes or hair again?'

'Don't say anything,' she answered. 'I'll follow her and see. Perhaps she's got a bag out there, with all their different clothes in it. Where is she now?'

'Coming past our table in a minute,' he told her.

The woman was not very unusual, when you saw her from near to. Tall, with a long thin nose and short hair. About sixty-four or -five, he thought, with a man's shirt and a heavy, long brown skirt. Strong black shoes, good for walking. But the interesting thing was that there were two of them - two, the same, like sisters. Her friend's hair was whiter, that was all. Trying not to laugh again, Laura stood up, ready to follow.

'I mustn't laugh,' she said. 'Don't look at me when I come back or I know I'll laugh.' She took her handbag and walked away from the table, following the tall woman to the door at the back of the restaurant.

'One of them is standing up, looking at the back of the restaurant. Do you think she's going to change her clothes or her hair again?'

John had some more coffee, lit a cigarette and watched the other people sitting in the sun outside the little hotel, finishing their lunch. 'So perhaps the holiday is helping Laura to forget, to be happy again, to go on living without Christine,' he thought.

'She'll get better very slowly,' the doctor said. 'They always do, but it takes time. Give her time. You still have your young son to think about, and you're still young, you and Laura. You'll have other children, another daughter, perhaps.'

So easy to say that . . . she loved Johnnie, their son, but Christine . . . Christine was everything, the world, to Laura. And he knew Laura too well: another child, another daughter,

yes, but not Christine; not the same. Not the beautiful little girl with dancing eyes and thick black hair, now dead.

He looked up and found the second woman, with the whiter hair, looking at him with strangely empty eyes again, waiting for her tall friend to come back. He did not like it. Why did she look at him like that? It worried him. He took a cigarette and played with it in his fingers. He knew her eyes were on him all the time. He looked at his watch. Laura's taking a long time, he thought. More than ten minutes now. Where is she? What's she doing in there? Suddenly, the tall woman walked slowly past their table, stood next to her friend and said something to her quietly. John could not hear the words. Her friend stood up and they moved away together, arm in arm through the tables, out across the garden of the hotel. Laura came out of the door at the back and stood there watching them leave, her face very white.

'Well, you took your time . . .' he began, and stopped, seeing her face. Something was wrong. She walked carefully to their table and sat down. He quickly pulled up a chair next to her.

'What happened? What did she do?' he asked. 'What is it, Laura? Tell me. Are you ill?'

She turned and looked at him, slowly looking happier.

'She isn't dead, John. She's here with us. That's why they looked at us all the time, those two sisters. They could see Christine.'

Oh no, he thought. It's what I was afraid of. She's going out of her head. What do I do? How can I help her?

'I must tell you, love,' Laura went on. 'I'm so excited, so happy! When I went out there, I was washing my hands and suddenly the tall woman turned to me and said, "Don't be unhappy. My sister saw your little girl. She was there with you at the table, between you and your husband, laughing."

'What happened. What did she do?' he asked. 'What is it, Laura? Tell me. Are you ill?'

She said Christine wanted us to know she was here with us. John? You don't believe me, do you? But that's what she said. I'm so happy. I can't tell you how happy I am. I know she was right, that woman. Her sister can see things other people cannot see . . . she said Christine was in that blue-and-white dress she wore for her birthday last year. Remember?

What could he say? How could he answer her? She sat there, not crying, not excited. Quiet. Smiling at him, looking happy for the first time in days.

'Yes, Laura. I . . .' What could he say?

She stood up. 'Come on. We must see the church here on Torcello, now that we're here.'

So they left the restaurant, and walked slowly through the market with its clothes and fruit and cheap sunglasses, across the square and into the church. Inside, it was dark, colder than in the sun in the square. They moved slowly along with the other people, Americans and Germans and Japanese, all talking to each other quietly. Then suddenly John saw them again, the two sisters, standing together in a dark corner, away from all the other people, looking at him again. He wanted to get out, get away from the two strange women, back to Venice as quickly as they could. He took Laura's arm and began to push her in front of him, through all the people, to the door. She did not want to leave so soon, but she thought he was not interested in seeing the church, so she said nothing. They came out into the sun, walked down to the water, and found their boat, waiting to take them back to Venice again. They took their places in the boat and he put one arm round her. She smiled up at him. 'What a good day! I'll never forget it. Never. You know, love, I think I'm starting to have a very, very good holiday.' And she laughed.

He smiled back at her, happily. It's going to be all right, he thought. She's coming back to me again. Everything will

Suddenly John saw them again, the two sisters, standing together in a dark corner, away from all the other people.

be the same as before between us. Venice will bring us together again, help us to start living again without Christine. We'll go out and find somewhere different for dinner this evening, he thought, not the place we usually go to. Somewhere new.

Their hotel was a small, comfortable place, near the Grand Canal. The man at the front desk smiled and gave them their key. From the window of their room they could see the boats coming and going along the canal in the late afternoon. John turned on the hot water in the bathroom, wanting a bath before the evening. Now, he thought as he went back into the bedroom, is the time to make love, to be together again after all these weeks. She understood, opened her arms to him and smiled.

'The thing is, love,' she said later, doing her hair in front of the looking-glass, 'I'm not very hungry. Shall we have a quiet evening and eat here in the hotel?'

'No, no. Let's go out. Let's go and find a small, dark place where the Italians eat when they're in love. We can sit hand in hand, drinking wine together, waiting for midnight.'

They went out laughing into the warm quiet night. 'Let's walk,' he said, 'so that you're hungry by the time we find somewhere good to eat.'

So they walked, and soon they lost themselves in the small dark backstreets of the city, away from the sounds of the boats and the water. The houses stood tall and dark above them, their windows closed. John did not know where they were. Laura thought they were somewhere near the church of San Zaccaria, and thought there was a restaurant in a small street next to the church. They were at the corner of another dark, empty street, the same as all the others, when they heard the cry - a dying cry, suddenly stopped. It came from one of the houses with its windows closed, black and dead. But which one? They stopped and listened.

'What was that?' said Laura, worried and afraid.

'Someone with too much wine inside them, perhaps,' said John quickly. 'Come on.' But it wasn't like that, he knew.

They walked away quickly up the street, Laura in front, John behind. Suddenly something caught his eye: someone moving from the dark door of one of the houses, climbing into a small boat in the water next to the house. A child, a little girl, of only five or six, wearing a short coat. John stopped and watched her. She jumped from the first boat to another and to another, across the water, and then to the door of an old black-looking house, through its black door, and away. It took only a minute.

Laura didn't see, he thought. He was happy about that. He heard her feet coming back down the street.

'What are you doing? I nearly lost you.'

'Sorry,' he said. 'I'm coming.'

He took her arm and they walked fast along the little street and came out into a small square behind a church. Not a church he knew. They walked on across the square, into another street, down it, more and more lost. Suddenly, in front of them they saw lights and people walking in front of another beautiful church. San Zaccaria. He turned and smiled at her.

'Let's go and find your restaurant, then. That was quite exciting, wasn't it?' he said.

They saw the word 'Ristorante' in orange lights at the corner of a street across the square, and soon they were inside, with the people eating and drinking, men in white shirts and black trousers pushing past chairs, carrying plates of food, opening bottles of wine, shouting back to the kitchen in fast Italian that they could not understand. They sat at a table in the corner and John looked about him while Laura looked at the menu.

Then he saw them, the two old sisters, taking their places

*A child, a little girl of only five or six, wearing a short coat. John -
stopped and watched her. It took only a minute.*

at a table across the room. He was immediately uncomfortable. He wanted to leave, to get out of the place, but Laura was happily looking at the menu, waiting for her drink to arrive. Why were the two old women in the same restaurant? Of all the hundreds of different restaurants in Venice, why were they here, in *this* restaurant? And why did Laura want to come to a restaurant near the church of San Zaccaria? Did she know the two sisters ate here, and wanted to meet them again?

Laura looked up from the menu and started to look round the room. She saw them and gave a little cry.

'Oh John! Look! It's those two strange sisters we met on Torcello this afternoon, sitting at that table over there. They're looking over here. I must go and talk to them for a minute. I must tell them how happy they made me today.'

Before he could stop her, she got up and, moving quickly past the man arriving with their drinks, walked across the room. He watched her stop by their table, smiling, then pull up a chair and sit down with them. All right, John thought. I'll have a good evening without you, then. And he ordered another drink and a bottle of cold white wine to have with his food. He watched the three women at the table across the room. Laura, listening to the taller sister talking, sometimes asking a question. The smaller sister with white hair said nothing, but looked quietly across at his table.

What do they want to talk to Laura for? he thought, beginning his second drink. I'm not happy about it. Why are they after my wife like this, following her, telling her things about Christine?

His food came and he started to eat, but then he pushed the plate away, suddenly not hungry any more. Then Laura was back, sitting down again at their table, starting to eat her own food, some fish, not saying anything, not seeing that he was

not eating. She finished her fish, drank a little of her wine and began to speak.

'I know you won't believe it, love,' she said, 'but the sister with the white hair said she saw Christine with us again, after we left the restaurant on Torcello this afternoon, in the church there. She said she thought Christine wanted to tell her something about us, that we were in danger here in Venice. Christine is worried about us. She wants us to leave here as soon as we can. . . . John? Why don't you say something?'

'Because you're right. I don't believe it. I don't believe anything your two old sisters tell you.' He was angry now. These two old girls could not start telling him where to go and what to do on his holiday.

'Please believe them, John. I do. They said that Christine wanted us to leave Venice immediately, tomorrow. Then we'll be all right, they said.'

John just laughed and took another glass of wine for himself.

'There's not much more for us to see here, John. I'd like to see some of the other famous Italian cities. And I do believe that Christine is trying to tell us to go.'

'Right. OK. That's it. We'll go. We'll go back to the hotel now and tell them that we're leaving in the morning. Do you want anything more to eat now?' 'Oh, John,' said Laura unhappily, 'don't be angry. Don't take it like that. Look, why don't you come over and meet them? They could tell you about it themselves and perhaps you'd believe it all then. It's you they're talking about, you know. Christine is more worried about you than about me. That's what they said. And the strange thing is that the shorter sister, with the white hair, says that you can see things other people can't see, too. She says you don't know it, but you can. She says you

sometimes see Christine yourself, but you don't know you're doing it.'

'One thing I *can* see, Laura, is that I want to get out of this restaurant now, immediately. Then perhaps we can talk about leaving Venice, when we're back at the hotel.'

Laura was unhappy, saying nothing, playing with her handbag as they waited to pay and leave. John looked quickly across at the sisters' table two or three times as they waited, and saw them eating big plates of food, with a bottle of good red wine. Not very strange, he thought. Just two hungry women. I don't believe a word they say. He paid and pushed back his chair.

'Are you ready?' he asked.

Laura was unhappy, saying nothing, playing with her handbag as they waited to pay and leave.

'I'm going to say goodbye to them,' said Laura, her unhappy mouth and eyes looking for a minute like their little dead child's. She was always very like Christine when she was angry, he thought sadly.

She went through the tables and chairs, across to the two sisters, and he left the restaurant before her, to wait for her outside.

Outside, waiting for Laura to come out, it started to rain. People walked past quickly, their heads down. The streets were nearly empty; there were not many people in the square by the church now – it was quite different from the warm, comfortable evening before they got lost and went into the little restaurant, happy and hungry. This is what the people who live here see, he thought, when there are no British and Americans and Germans in the city, in winter, when everything is quiet.

Laura came out and they started to walk back to their hotel. In the Piazza San Marco it started to rain more heavily and they stopped in the door of some shops, out of the rain. Nobody was at the cafe tables in the square now. Everything was wet. They're right, he thought, when they say Venice is dying. Soon it will all be under water, an under-sea city, and people will come to visit it in boats, looking down at the buildings and churches below them, under the water, like a lost world. He was sad. The evening started so happily, laughing together, but it is ending like this, in the rain, with not a word between us.

When they arrived back at the hotel, John asked for their key and the man gave him an envelope at the same time. He opened it immediately. It was from the head of their son's school, in England. He read

Johnnie in city hospital here. Taken ill yesterday. Do not worry, but doctor told me to let you know.

Yours

Charles Hill

When they arrived back at the hotel, the man gave him an envelope. He opened it immediately and read.

He read it again, then walked slowly over to the door where Laura stood, waiting for him. He gave her the letter.

'This came when we were out,' he said. 'Not very good, I'm afraid.'

She read it and looked up.

'Well, that's it, then, isn't it? We can't stay, can we? We must leave Venice and go back to be with Johnnie. It's Johnnie who's in danger, not us. This is what Christine wanted to tell the two old sisters.'

First thing the next morning, John tried to telephone Mr Hill, the head of their son's school in England. His wife answered and said that her husband was at the hospital, visiting Johnnie, but he could call back in an hour. John gave her the hotel's number. Then he told the hotel that they wanted to leave later in the morning, and they started to put some of their things into their bags, ready to go. They did not talk about the two old sisters, or about the day before. Laura believed that the letter from England, about Johnnie being in hospital, was what Christine wanted to tell them. But she said nothing; she knew John did not believe it. They had breakfast and talked about how they could get home, how they could get themselves and their car on the through train from Milan to Calais, and about how Mr Hill's letter said 'Don't worry'. The call from the school in England came when John was in the bathroom. Laura answered it. When John came in a minute or two later, she was still speaking, but he could see that she was worried.

'The doctor says Johnnie didn't have a good night last night,' Mr Hill said.

When John came in a minute or two later, she was still speaking, but he could see that she was worried.

'He's worse than he was yesterday. That's nothing very unusual, the doctor says. But he's going to have a small operation today or tomorrow. We're very sorry about this, but perhaps . . . my wife and I thought perhaps you could come back, to be with him?'

'Oh yes, yes, as soon as we can. You're quite right,' Laura said.

'But please don't worry too much. The hospital here is very good, and the doctor knows what he's doing.'

'Yes,' said Laura, 'good . . .' and then stopped because John was behind her, trying to tell her something.

'We can try to get you on a plane, today, and then I can come back on the train with the car,' he said. 'Then you'll be there by this evening.'

'Yes,' she answered, and then to the telephone, 'We're going to try to get back as soon as we can, Mr Hill. I'm sure Johnnie will be all right in the hospital. Please thank your wife for helping him, too. Goodbye.'

She put down the telephone and looked round at all the books and coats and other clothes all over the room, waiting to go into their bags. The telephone went again. Laura, sitting next to it, picked it up again. It was the man from the hotel desk. He had places on the train to London for them and their car, for the next night.

'Look,' said Laura. 'I'm sorry, but can you get a place on today's plane from Venice to London, for me? One place. My husband will follow on the train with the car tomorrow, but one of us must be back in England by tonight.'

Her face was white with worry. She put the telephone down again.

'We lost Christine, but we're not going to lose another child,' she said.

'All right, love. It'll be all right . . .' He put his hand on her arm, but she pushed it away, so he turned back to his clothes and his bag. It was no good saying anything more. Better to let her go quickly on the plane, and for him to follow with the car. But then he had another thought.

'Perhaps we can fly back together,' he began, 'and I can come back later to get the car and drive it back through France . . .'

But she did not want that. It was too expensive. 'And we can't go off and leave all our things and the car here,' she went on. 'How will we get to and from the hospital, to visit Johnnie, without the car?'

She was right. It was only - well, he was as worried about Johnnie as she was, but he didn't want to say so.

She went down to the hotel desk to ask the man about the

plane ticket; John finished putting his things into a bag. She telephoned up to the room from the desk a minute or two later.

'It's all going to be all right,' she said. 'There's a plane leaving from Venice to London in under an hour, and a boat is going from the Piazza San Marco for the airport in about ten minutes. I'll be in England by this afternoon.'

'I'll bring your bag down immediately, then,' he told her.

She was at the desk when he went down, looking happier, not so white and worried. She was leaving. He wanted to be leaving with her; he did not want to stay in Venice or drive to Milan without her, and the thought of the long hours on the train back to Calais from Milan the next night did not make him any happier. And he was worried about Johnnie, too.

They walked along to the Piazza San Marco, clean and new-looking after the rain, and found the boat for the airport. People walked slowly past, warm, happy, looking up at the front of the beautiful big church, and boats came and went in the sun.

'I'll telephone you tonight from Milan,' he told her. 'Mr and Mrs Hill will give you a bed at the school, I think, so I'll phone you there later this evening, when you're back from the hospital.'

Laura put her arms round him for a minute and they stood together quietly before she climbed down into the boat with all the other English people going back to England after their holiday in Venice. She found a place next to a smiling man and his smiling wife, near the front of the boat. They started to talk to her immediately and she looked up at John, standing there watching her from the square.

The boatman called out something in Italian, and the boat began to move away across the water. He stood watching it,

They walked along to the Piazza San Marco, clean and new-looking after the rain, and found the boat for the airport.

sad and lost inside himself without her, and soon her red coat was like the only small flower in a garden of darker colours, the greens and browns, of the clothes of the other people in the boat. He turned and walked away, back to the hotel, not seeing the sun on the city all round him.

There was nothing, he thought, looking at their bags, at Laura's second coat lying on the bed, nothing as sad as a hotel room with its last visitors leaving, before the next visitors arrive. He could see Laura here in so many things in the room. Her pen, now finished with, left by the telephone; her coffee cup on the small table by the window; a long hair on the bed, light now with the sun on it. He could hear the sound of the people and the boats outside, but she wasn't there to listen to or watch it all with him. It was all empty; the holiday was suddenly finished.

He left their bags ready and went down to the hotel desk, to pay. New people were there, talking to the man at the desk, sitting outside watching the boats on the Grand Canal, thinking about what to do that day.

John asked for an early lunch, here at the hotel, a place he knew, before getting the bags down to the boat at the Piazza and then across to the garage where their car was. He was hungry. But even in the hotel restaurant, things were different. There were new people at the table he and Laura usually had by the window, so he sat at a small table for one, away from the window, and could not see the canal or the people outside.

She's in the plane now, he thought, with all those other English people in their green and brown clothes, smiling and talking to her. He imagined Laura telling them about Johnnie in hospital, about him bringing the car back on the train. Well, those two strange sisters must be happy about it, he thought. We're leaving. Going home. That's what they wanted.

Lunch finished, he didn't sit with a cup of coffee and a slow cigarette at a table outside in the sun. He wanted to leave as soon as he could, to get the car and start for Milan. He asked someone to bring their bags down from the room, said goodbye to the people at the hotel desk, and, with the hotel boy carrying the bags behind him, he walked back to San Marco, to the boats. He found the right boat, got all the bags into it, paid the boy, and sat among the people, waiting to go. For a minute, sitting there before they started, he was sad to be leaving Venice. Will we come here again? he asked himself. Will we come back to finish this holiday, to be happier here some time later?

The boat moved out. He could see the famous square, with all its tall, white buildings in the sun, people on holiday, some wearing dark glasses, walking slowly together, stopping, looking, talking. So much here that he knew now, to try and remember. Smaller and smaller. The boat moved away quite fast, up the Grand Canal, past the little red house where d'Annunzio lived, with its garden - 'our house' Laura called it - and turned left to the Piazzale Roma, so that they didn't go past some of the best places on the canal, like the Rialto.

Another boat went past them, and for a minute he wanted to jump into it, to go back to Venice again, to all that was now behind him. Then he saw her. Laura, there in the other boat in her red coat, and with the two strange sisters next to her, talking to her; Laura looking sad and lost. He didn't move; he was amazed. The other boat was past them now, so they couldn't see or hear him.

What happened? he asked himself. Why didn't she get the plane? And why didn't she phone me at the hotel before I left? She knew I was there. And now, why was she with those women again, looking worried and afraid? He could think of no good answers to all the questions in his head.

Then he saw her. Laura, there in the other boat in her red coat, and with the two strange sisters next to her.

Perhaps she wants to drive to Milan with me, after all, and is going back to the hotel to find me, he thought. The only thing to do was to telephone the hotel as soon as they arrived at the Piazzale Roma and tell her to wait there. Then he could go back and get her, get her away from those two old women.

When the boat arrived at the Piazzale Roma, everyone pushed to get off the boat, as usual. He found a man to take the bags and to look after them for five minutes when he went to telephone the hotel. He found the number and the right money and luckily the man he knew answered the telephone.

'... A mistake, I think,' he said. '... I don't understand... I think my wife is back at the hotel. ... She was with two friends ten minutes ago, coming back into Venice. ...' Could the man find her and ask her to wait there. 'I'll get a boat back into Venice,' he said. 'I'll be as quick as I can.' The man understood everything, and John put down the telephone.

The man with their bags stood waiting for him to finish on the 'phone. The easiest thing now was to take all the bags to the car in the garage, put them all in it and then come back and get the next boat back to the hotel. The minutes went by slowly, as he waited by the water for the next boat to come, and all the time worrying, Why didn't she get the plane? What's wrong? Why didn't she telephone me? It was no good trying to imagine. She could tell him everything when he got back to the hotel and found her.

In San Marco, when they arrived half an hour later, there were more people than before. He walked quickly back to the hotel, in through the doors, ready to smile at Laura, waiting inside with her story to tell him. She was not there. He went to the desk. Luckily again, the same man was there.

'Is my wife here?' John asked.

'No, sir. I'm sorry, sir. She is not here.'

'I'll be as quick as I can.' The man with their bags stood waiting for him to finish on the 'phone.

'That's very strange. I don't understand why not. She was on one of the boats coming back from the airport.'

'I don't know what to say, sir,' the man said. 'She was with friends, I think you said? Perhaps she is with them, at their hotel, and will come here later.'

'Yes. Well, two women we met on Torcello yesterday. We didn't know them before. We saw them again later, yesterday evening, at a restaurant here in Venice. I was amazed to see her with them today on the boat, and not at the airport or on her plane, where I thought she was.'

So where was she? It was after three now.

'Do you know where they are staying, sir?' the man asked, trying to help.

'No, I don't. And I don't know the names of these two women, but I think they were sisters. They looked nearly the same. But why go to their hotel, and not here? That's what I can't understand.'

'I'll tell you what I'll do, sir,' the man said. 'I'll telephone the airport and ask about that plane. Then we will know about that.'

'Yes, please,' said John. It was the only thing to do.

He lit a cigarette and walked up and down, waiting for the man to finish talking on the phone. It took a long time and the man's Italian was too fast for John to understand what he said. He finished and put down the telephone.

'Very strange, sir. The plane left on time, and everyone was on it, they say. They think your wife was on it with the others.'

John was quiet, more worried now than before. Where was Laura? Was she all right? The man looked worried too.

'Perhaps, sir, you made a mistake? Perhaps it was not your wife on the other boat, coming back from the airport?'

'Oh no,' said John. 'It was my wife. I know it was. She was wearing the same red coat she had on when she left here this morning.' He lit another cigarette and went out to look at the street, the canal, to look for a woman in a red coat . . . Laura was out there somewhere. At half-past four, he went back to the hotel desk.

'I can't wait here any more,' he said. 'I must try to get to Milan this evening. Please tell my wife, when she comes in, that I came back and waited.'

The man looked very worried now. 'Yes, sir. I will do that.'

John went out and began to walk back to the Piazza San Marco. He looked into all the shops and at all the café tables, looking for Laura's red coat or those two sisters, but he saw

'Very strange, sir. The plane left on time, and everyone was on it, they say. They think your wife was on it with the others.'

nobody he knew. The only thing to do was to try to find those sisters now. Their hotel could be anywhere, but perhaps they were at a small hotel somewhere near San Zaccaria, near the little restaurant they were at last night. So he walked slowly back to the little restaurant near San Zaccaria, and asked one of the men getting the tables ready for the evening about the two old sisters. The man said he remembered them, yes, but he was very sorry, he did not know where their hotel was.

John walked out into the street again. He was afraid now. How could he find Laura? And what did those two women want with her?

Suddenly he saw a police station and thought, this is it. I can't find Laura. I'm going inside to ask them to help me. He went inside.

There was another Englishman and his wife in there, waiting to speak to someone about a lost handbag. How could he tell them he wanted to speak to someone about a lost wife?

'They won't do much for us tonight,' the man said unhappily, 'not with this murderer somewhere out there.'

'Murderer? What murderer?' asked John.

'You don't know?' the man asked. 'It's on the radio; everyone's talking about it. Woman found dead somewhere near here last night. Killed with a knife. She was here on holiday, too, they say. It's not good for Venice, that isn't.'

A door opened and someone called the man and his wife away to talk about their lost handbag. John sat, remembering calling the two sisters 'murderers' at the restaurant on Torcello and laughing about it with Laura. Now Laura was not there and he could not find her; another woman was dead, murdered with a knife. He could not tell the police that he believed those two old sisters had his wife somewhere, wanted

'It's on the radio; everyone's talking about it. Woman found dead somewhere near here last night. Killed with a knife.'

to kill her too, perhaps. What do I say, then? he thought. He looked at his watch. Half-past six.

Another door opened and a policeman asked him to go into a small office. He gave his name, the name of the hotel, etc, etc. Then he told the man about Laura, the two sisters, the plane to England and seeing her with them later, on the boat coming back into Venice. The man looked worried. John could see that he believed him.

'Please go back to your hotel now, sir,' the policeman said. 'We will telephone you there as soon as we know any more.'

He went back to the hotel and they gave him a room for the night, a small room at the back of the hotel. He washed and asked them to send half a bottle of nice cold wine up to his room. Then he tried to telephone England, to speak to Mr Hill again, to find out how Johnnie was. After a minute or two he heard Mrs Hill answer, saying, 'Hello?' He told her who he was.

'Oh, I'm so happy you rang. All is well here. Johnnie had an operation this morning, and the doctor says he'll soon be much better. So you mustn't worry any more. You can sleep well tonight. Now your wife's here with me, and she wants to speak to you. Bye.'

John sat up on the bed, amazed. He heard Laura say, 'John, John? Are you there?'

He could not answer. He could not believe it.

'Yes, I'm here,' he said quietly, after nearly a minute.

'Everything is all right here now,' she went on. 'Johnnie is sitting up in bed again after his operation and he's quite comfortable in the hospital. He was very happy to see me there. How was the drive to Milan? And where are you staying?'

'I'm not in Milan,' he answered slowly. 'I'm at our hotel in Venice.'

'In Venice? Why, John? Is the car all right?'

'Yes, it's all right. I'll tell you when I see you. There was a mistake . . .'

He was suddenly so tired, he couldn't tell her about it all. He did not want to talk any more; he couldn't hear Laura very well. He wanted to stop talking, to go to sleep and try to forget about everything.

'Well, what are you going to do? You'll catch the train at Milan tomorrow evening, won't you?'

'Yes, I'll get there,' he told her.

'Well, I must stop now, love,' she said. 'It's dinner time here. Look after yourself and drive carefully.'

They said goodbye and he drank some of the wine, stood up and went across to the window. So what's happening? he thought, standing looking out at the little garden at the back of the hotel. I didn't imagine that I saw Laura with those two women in the boat. I know she *was* there, and they were, too. I know it. Are those two women playing games with me? Are they trying to make me believe in them? But why? And what do I do now? Go down and tell the man at the hotel desk that it was all a big mistake? That Laura is in England? He put on his shoes. It was ten to eight.

I'll go to the bar and have a drink, he thought, then I'll talk to the man at the desk, tell him everything is all right. Then perhaps I'll go and tell the police to stop looking for Laura. Say sorry to everyone and leave early in the morning. Get out of the place as quickly as I can.

He went down to the bar and had a quick drink, then he went out to the front desk. It was empty. There was nobody there. He walked on, out into the street. I'll have some dinner somewhere and then tell them later, he told himself. He went to a restaurant near the hotel and sat at a table in the corner and had another half-bottle of wine with his food. It

was nearly half-past nine when he finished. He must go and tell them now. He drank his coffee, lit a cigarette and paid.

When he arrived back at the hotel, there was a policeman there. The two sisters were at the police station, he said, and he wanted John to go with him to ask them some questions. John told him and the man at the hotel desk about his mistake, and said he was sorry three or four times, but the policeman was angry and spoke quickly in Italian to the hotel man. John was more and more uncomfortable. He said he was happy to go with the policeman to the police station to see the two sisters and to say sorry to them himself.

So he walked back across the Piazza San Marco to the police station, with the angry policeman following him, without a word. The two sisters were there, very unhappy and worried, on chairs in the small office. John told them immediately, and said he was very sorry. The police asked him more difficult questions, angry with him now, not believing his story any more. The two old sisters only wanted to go back to their hotel. They did not want the police to make things difficult for John, and so, after a very uncomfortable half-hour or more, the police let him go. He walked with the two old sisters back to their hotel and tried to tell them about seeing Laura with them in the boat that afternoon.

'Yes, you did see us with her,' the sister with the white hair said, stopping outside their little hotel and looking at him again with her strange, empty eyes, 'but not today. You saw us with her next week. Coming back to Venice, next week. Not today.' She spoke more quietly and slowly than her sister.

'Next week? I don't understand,' said John.

'She sees things that other people cannot see. I told your wife yesterday. But I must take my sister in now. She is very

tired. There is nothing for you to say sorry for, you know. My sister and I know that. Goodnight.' And the two old women went into their hotel, leaving him standing outside. The door closed.

He looked round him. Where was he? The square, with another little church in it, was empty and quiet. He looked at the name of the church and thought he knew then where he was. Quite near all the lights and the people of San Marco, he thought – just down that street next to the church . . . He went down the dark little street.

This isn't right, he thought, but then he thought he knew the street. Perhaps I walked down here with Laura yesterday evening, when we were lost. He was nearly at the corner of the street, when he saw the child. It was the same little girl as last night, wearing a dark coat.

Why is she running? he thought. Trying to get away from someone. Afraid.

A man ran into the street behind her, looking round him, looking for her. The little girl ran into a dark door, trying to get away. John stood in another dark door, watching.

The murderer! thought John. He remembered the sudden cry of the night before; a woman dying. This is it again. She's trying to get away from the murderer! He wanted to run away himself, but he could not leave the child to die at the hand of this man. He heard her running again, and suddenly she ran past him, through the dark door where he stood, into the house, not seeing him. What could he do? How could he help her? He ran after her, through the door, now standing open, and into the dark house. He could hear the sound of the murderer, running behind them in the dark. It was too late.

'It's all right,' he called. 'I'll help you.' But she ran on into the house, crying. This is it, he thought. We're in this

The woman pulled a long thin knife from her coat and threw it at him as hard as she could . . . No, he thought, I don't want to die like this . . .

together now, the child and I. He ran after her, followed her into a room and shut the door behind him, turning the key.

The child was sitting on the floor by the open window of the empty room her coat pulled up over her head.

'It's all right. It's all right now,' he said.

The child stood up fast and pushed the coat back off her head. He looked at her. He could not believe what he saw. Not a child, but a very short, very strong-looking old woman with a big head, not crying now, but smiling at him with dirty teeth. He heard the man outside cry, 'Open the door! Police!' and the short woman pulled a long thin knife from her coat and threw it at him as hard as she could. He tried to turn, but it hit him below the ear, on the left.

He saw the boat again, on the Grand Canal, with the two sisters and Laura, looking sad and lost. Not today, not tomorrow, but the day after that. And he knew why they were together, why Laura was back in Venice again. The police started to break down the door, but he could not hear anything now.

No, he thought, I don't want to die like this . . .

EXERCISES

Vocabulary Work

Look back at the 'Dictionary Words' in the story. Do you know how to say the same things in your language? Use the words in sentences about things which happen in the story, for example:

John's *murderer* was a *strange* little woman.

Laura was *worried* about her son Johnnie's *operation* and went back to England *immediately*.

Comprehension

Pages 6-17

- 1 Look at the picture on page 6. What time of day is it? What are the people doing? Who are the two people nearest you? Who are the two other women at the table behind?
- 2 John and Laura see the two sisters again and again. In which of these places do they see them?
  - a the restaurant on Torcello
  - b the church on Torcello
  - c John and Laura's hotel
  - d the San Zaccaria church
  - e the restaurant near San Zaccaria
- 3 On his evening walk, John heard a strange cry and saw a little child. How old was the child? What clothes did she have on? Where did she go?

Pages 18-27

- 4 Who was Christine? Laura believed that Christine wanted to tell her something. What was it?
- 5 Laura went back to England. Why? John stayed in Venice. Why?
- 6 On page 28, John saw something that amazed him. What was it?

Pages 30-41

- 7 Who says these words? Who is the speaker speaking to?
- a 'No, sir. I'm sorry sir. She is not here.'
  - b 'Look after yourself and drive carefully.'
  - c 'You saw us with her next week. Not today.'
- 8 On page 38, John wants to go to the police station to say sorry to the two sisters. Why does he want to say sorry?
- 9 The last words of the story are: 'I don't want to die like this . . .' In one or two sentences, say how John dies.

Discussion

- 1 Do you believe that the old sister did see Christine, John and Laura's dead daughter? Do you think that some people can 'see things other people can't see'?
- 2 Who were you most sorry for in the story: John or Laura? Why?

Writing

- 1 Write a 100-word story about John's murder for the English Language newspaper in Venice. Say what happened after the murder.
- 2 You are one of the two old sisters. Write a short letter to Laura in England. Tell her what happened to John. Ask her to come to Venice quickly.

Review

- 1 What do you find the most difficult thing to understand in this story, the strangest thing about it? Why?
- 2 Do you think this is a good short story? Why or why not?

ခု ကြည့်နဲ့ဦး

Don't Look Now

DAPHNE DU MAURIER

ဆုထက် မြန်မာပြန်သည်။

အခုမကြည့်နဲ့ဦး၊ မင်းတောင်ဘက်မှာ မြန်မြန်ကြီး၊ မလှည့်လိုက်နဲ့၊ မင်းကြည့်တာ သူတို့သိသွားလိမ့်မယ် ဟု ဖွင့်က သူ၏စနိုးအား ပြောလိုက်သည်။

အခုမကြည့်နဲ့

“အခုမကြည့်နဲ့ဦး၊ စားပွဲနှစ်ဝိုင်းလောက် အကွာမှာရှိတဲ့ မိန်းမ နှစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို တစ်ချိန်လုံကြည့်နေတယ်။ ကိုယ်တော့ သဘောမကျဘူး။ သူတို့ မျက်လုံးကြည့်ရတာ သိပ်ထူးဆန်း နေတယ်” ဟု ဂျွန်က သူ၏ဖနီးအား ပြောလိုက်သည်။

လော်ရာမှာ ချက်ချင်းစိတ်ဝင်စားသွားပြီး သူမ၏ခေါင်းအား ဖြည်းဖြည်းလှည့်လိုက်၏။

“မင်းနောက်ဘက်မှာ၊ မြန်မြန်ကြီး မလှည့်လိုက်နဲ့။ မင်း ကြည့်တာ သူတို့သိသွားလိမ့်မယ်” ဟု ဂျွန်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

လော်ရာက ခေါင်းကိုပိုလှည့်လိုက်ရာ သူတို့ထံ ကော်ဖီထပ်ယူရန် လာသောလူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိသွားသည်။ ထို့နောက် သူမက ဂျွန်ဘက် ပြန်မလှည့်မီ စားပွဲရှိရာသို့ ခပ်မြန်မြန် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူမသည် စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး ရယ်ချင်စိတ်ဖြင့် မျက်နှာမှာ နီမြန်းသွားသည်။

“သူတို့က မိန်းမတွေမဟုတ်ဘူး ဂျွန်၊ မိန်းမအဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထား တဲ့ ယောက်ျားတွေရှင်၊ ပြောရရင် သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ” ဟု သူမက ပြန်ပြော လိုက်၏။

သူမ မရယ်သင့်ဟု ဂျွန်ကထင်သည်။ သူက လော်ရာ၏ ဖန်ခွက်အား ခပ်မြန်မြန်ယူလိုက်ပြီး ဝိုင်အရက် ထပ်ဖြည့်ပေးလိုက်၏။

“မင်းကြည့်တာ သူတို့ မြင်သွားတယ်လို့ ကိုယ်မထင်ဘူး” ဟု အရက် ခွက်အား သူမအားပေးလိုက်ရင်း ဂျွန်က ပြောလိုက်သည်။ “ကဲ... နည်းနည်း သောက်လိုက်ပါဦး၊ မင်းမရယ်သင့်ဘူး။ သူတို့တွေက အန္တရာယ်ရှိကောင်း ပျံ့နိုင်တယ်။ တစ်နေရာမှာ အဝတ်စားစုံမျိုးလဲပြီး ဥရောပတိုက်မှာ လှည့်ပတ်

သွားနေတဲ့ လူသတ်သမားတွေ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် တစ်ခုခုပဲ။ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ဒီမနက်တော့ ဆယ်လိုမှာ ညီမတွေလို၊ ကနေ့ည ဒါမှမဟုတ် မနက်ဖြန်မှာ ဝင်နစ်ပြန်ပြီး ညီအစ်ကိုတွေလို၊ ရဲလက်ကနေ ပြေးနေတာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မယ်”

“လူသတ်သမားတွေလား”ဟု လော်ရာက မေးလိုက်၏။

“အေး... လူသတ်သမားတွေ၊ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကိုကြည့်တာလဲ။ တစ်ချိန်လုံး ကိုယ့်ကို ဘာပြုလို့ကြည့်နေတာ။ ဟာ... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဆံပင်ဖြူဖြူနဲ့ မိန်းမက ကိုယ့်ကို ကြည့်ပြန်ပြီ”

လူတစ်ယောက်က ကော်ဖီယူလာပြီး သစ်သီးပန်းကန်ကို ပြန်ယူသွား၏။ ထို့ကြောင့် လော်ရာအနေနှင့် အလွန်အမင်း ရယ်ချင်နေခြင်းကိုရပ်ရန် ဝိုင်အနည်းငယ် သောက်လိုက်ရ၏။

“ကျွန်မကတော့ သူတို့ကို လူသတ်သမားတွေလို့ မထင်ဘူး။ သြစတေးလျဟာ ဒါမှမဟုတ် တစ်နေနေရာကနေ ဗင်းနစ်မှာလာပြီး အပန်းဖြေတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်လို့ ထင်တယ်။ တီလီနဲ့ တင်နီ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် နာမည်တစ်မျိုးမျိုးပေါ့”

ရုတ်တရက်ပင် ဤအပန်းဖြေခရီးတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ယခင်က လော်ရာနှင့်ပြန်၍ တူလာ၏။ မရယ်မိအောင်ကြိုးစားရင်း မျက်နှာများ နီမြန်းလာတတ်သည်။ စားသောက်ဆိုင်တွင် သူတို့အနီးတွင် ထိုင်နေသော လူများအကြောင်း စာတိလမ်းဖွဲ့နေတတ်သည်။ ဘုရားကျောင်းဟောင်းများကို သွားရောက်လည်ပတ်သည်။ ထို့နောက် သူနှင့်အတူ မြို့တကာတွင် ကျော်ကြားသော ရုပ်ရှင်ကားများကို ကြည့်နေတတ်သည်။ ရုတ်ချည်းပင် သူမသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ပုံ၊ ဝမ်းနည်းနေပုံ မပေါက်တော့ချေ။ ဖြစ်နိုင်ပေသည်ဟု သူက တွေးလိုက်၏။ သူမသည် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ရွှင်ရွှင်ပျပျ ပြန်ဖြစ်လာသည်။ ပို၍ နေကောင်းလာသောသဘော ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေမည်။ သူမအနေနှင့် မေ့ပျောက်စ ပြုလာခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်ထော်တို့အနေနှင့် အတူတူ ဆက်လက်၍ ဘဝကိုလျှောက်လှမ်းနိုင်ပြီဟု သူက တွေးနေ၏။

“ရှင်သိတဲ့အတိုင်း၊ နေ့လည်စာက အင်မတန်ကောင်းတာပဲ”ဟု လော်ရာက ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ ဒါဟာ ပိုကောင်းလာတဲ့သဘောပဲ”ဟု သူက ထင်သည်။ ထို့နောက် သူက သူမအား တိုးတိုးညင်သာစွာ ပြောပြလိုက်သည်။ “သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က မတ်တပ်ရပ်ပြီး စားသောက်ဆိုင် နောက်ဘက်ကို ကြည့်နေတယ်။ သူ့ရဲ့အင်္ကျီ၊ ဒါမှမဟုတ် ဆံပင်ကို ပြန်ပြောင်းမယ်လို့ မင်း ထင်သလား။”

“ပြောမနေနဲ့တော့၊ ကျွန်မ သူ့နောက်ကလိုက်ပြီး ကြည့်မယ်။ အဝတ် တွေပါတဲ့အိတ်ကို အဲဒီမှာ ထားထားတာဖြစ်မယ်။ အခု သူ ဘယ်မှာလဲ”ဟု သူမက ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“တစ်မိနစ်အတွင်းမှာ ကိုယ်တို့စားပွဲကိုဖြတ်ပြီ”ဟု သူမအား သူက ပြောလိုက်၏။

အနားကပ်၍ သူမအား ပြင်ရသောအခါ အမျိုးသမီးမှာ ထူးထူးခြားခြား ရှိသည် မဟုတ်ပေ။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ နှာခေါင်းသွယ်သွယ်နှင့် ဆံပင်က ခပ်တိုတို၊ အသက်ခြောက်ဆယ့်လေး၊ ခြောက်ဆယ့်ငါးလောက်ဟု သူက တွေးကြည့်၏။ ယောက်ျားရှပ်အင်္ကျီနှင့် ရှည်လျား၍ ထူထဲသော အညိုရောင် စကပ်ကို ဝတ်ထားသည်။ လမ်းလျှောက်ရန်အတွက် ကောင်းသောအကြမ်းခံ အနက်ရောင်ရူးဖိနပ်ကို ဝတ်ထားသည်။ သို့သော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း သည်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ညီအစ်မနှစ်ဦးကဲ့သို့ တူညီနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အခြားတစ်ယောက်၏ ဆံပင်မှာ ပို၍ဖြူသည်။ ကွဲပြားချက်မှာ ဒါတစ်ခုတည်းပင်။ နောက်ထပ်မရယ်မိအောင် ကြိုးစားရင်း လော်ရာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ နောက်မှလိုက်ရန် အသင့်ရှိပေပြီ။

“ကျွန်မ ရယ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မပြန်လာရင် ကျွန်မကို မကြည့်နဲ့နော်။ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်မ ရယ်မိလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်”ဟု သူမက ပြောလိုက်၏။ သူမက သူမ၏လက်ကိုင်အိတ်အား ယူလိုက်ပြီး စားပွဲမှ ထလိုက်၏။ စားသောက်ဆိုင်နောက်ဘက်သို့ အရပ်ရှည်ရှည် အမျိုးသမီး နောက်မှ လိုက်ခဲ့လေသည်။

ပျွန်က ကော်ဖီတစ်ခွက် ထပ်သောက်လိုက်၏။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်ပြီး ဟိုတယ်ကလေး၏ အပြင်ဘက်နေရောင်အောက်တွင် နေ့လည်စာစားရင်း ထိုင်နေကြသော အခြားလူများကို ကြည့်နေမိ၏။

“သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က မတ်တပ်ရပ်ပြီး စားသောက်ဆိုင် နောက်ဘက်ကို ကြည့်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ အင်္ကျီ၊ ဒါမှမဟုတ် ဆံပင်ကို ပြန်ပြောင်းမယ်လို့ မင်း ထင်သလား။”

ဒီအားလပ်ရက်ခရီးက လော်ရာအား ခရစ်စတင်းမရှိဘဲ ဘဝကို ဆက်လက်ရပ်တည်ရန်၊ တစ်ဖန်မြန်လည်ပျော်ရွှင်လာစေရန်၊ မေ့ပျောက် သွားစေရန် အထောက်အကူဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်ဟု သူက တွေးမိ၏။

“သူ တဖြည်းဖြည်း ပိုကောင်းလာမှာပါ။ ဒါမျိုးက ဒီလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် အချိန်တော့ယူရတယ်။ သူ့ကို အချိန်ပေးပါ။ ခင်ဗျားတို့မှာ ခေါင်းထဲထည့် ထားရမယ့် သားကလေးတစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးသားပဲ။ ခင်ဗျားတို့ နောက်ထပ်ကလေးတွေ၊ နောက်ထပ် သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ရနိုင်သေးတာပဲ”

ဒီလိုပြောဖို့ကသိပ်လွယ်ပါသည်။ သို့သော် ခရစ်စတင်းတစ်ယောက်... ခရစ်စတင်းသည် လော်ရာအဖို့ တစ်ကမ္ဘာဖြစ်သည်။ အရာရာ ပြီးပြည့်စုံခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ပြင် သူ့အနေနှင့် လော်ရာအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသည်။ နောက်ထပ် ကလေးတစ်ယောက်၊ နောက်ထပ် သမီးတစ်ယောက် မှန်ပါသည်။ သို့သော် ခရစ်စတင်းမဟုတ်ပါ။ မတူပါချေ။ ထူထဲသော အနက်ရောင်ဆံပင်များနှင့် အရည်လည်နေသော မျက်ဝန်းများရှိသည်။

လှပသော ကလေးမလေးတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ယခုတော့ သေဆုံး သွားခဲ့ပေပြီ။

သူက လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူ့အား ခပ်ကြောင်ကြောင်မျက်လုံးများ ဖြင့်ကြည့်နေသော ဆံပင်အဖြူရောင်နှင့် ဒုတိယအမျိုးသမီးအား စောင့်ဆိုင်း နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ဒါကို သဘောမကျမိပေ။ သူ့အား ဤကဲ့သို့ ဘာကြောင့်ကြည့်ရသလဲ။ ဒီတိစ္ဆာက သူ့အား စိုးရိမ်မိစေ၏။ သူက စီးကရက် တစ်လိပ် ကောက်ယူပြီး လက်ချောင်းကြားတွင် ဆော့ကစားနေကြောင်း သူ သိနေသည်။ သူက နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။ လော်ရာတစ်ယောက် သိပ်ကြာ နေပြီဟု သူက တွေးမိ၏။ ယခုဆိုလျှင် ဆယ်မိနစ်ကျော်သွားပေပြီ။ လော်ရာ ဘယ်မှာရောက်နေသလဲ။ အဲဒီမှာ သူမ လှုပ်နေသလဲ။ ရုတ်တရက် အရပ်ရှည်ရှည်နှင့်အမျိုးသမီးက သူတို့စားပွဲအနီးမှ ဖြည်းဖြည်းဖြတ်လျှောက် သွားပြီး သူမ၏ မိတ်ဆွေဘေးတွင် ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူမအား တစ်စုံ တစ်ခု တိုးတိုးပြောနေ၏။ ဂျွန်အနေနှင့် ပြောသောစကားများကို မကြားရပေ။ သူမ၏ မိတ်ဆွေက ထရပ်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးအတူတူ လက်ချင်းချိတ်ပြီး စားပွဲများကို ဖြတ်လျှောက်သွားကြပြီးနောက် ဟိုတယ်၏ ဥယျာဉ်အတွင်းမှ ဖြတ်လျှက်ထွက်လာပြီး သူတို့နှစ်ဦး ထွက်သွားသည်ကို ရပ်ပြီး စောင့်ကြည့် နေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှာဖြူဖွေးနေပေသည်။

“မင်းဟာက ကြာလိုက်တာ” ဟု သူက စပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် သူမမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်၏။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေ ပေပြီ။ သူမက သူတို့စားပွဲသို့ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူက ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ခပ်မြန်မြန် ဆွဲယူပြီး သူမဘေးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သူက ဘာလုပ်တာလဲ။ ဒါတွေက ဘာလဲလော်ရာ၊ ကိုယ့်ကိုပြောစမ်းပါ။ မင်း နေမကောင်းဘူးလား” ဟု သူက မေးလိုက်၏။

သူမက သူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ တဖြည်းဖြည်း ပျော်ရွှင်လာပုံ ပေါက်နေ၏။

“သူမသေဘူး ဂျွန်၊ သူ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ဒီမှာရှိနေတယ်။ ဒီညီအစ်မ နှစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ကို တစ်ချိန်လုံးကြည့်နေတာ အဲဒါကြောင့်ပဲ။ သူတို့ ခရစ်စတင်းကို မြင်နေရတယ်တဲ့”

"ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သူက ဘာလုပ်တာလဲ။ ဒါမတွေ့ဘဲ ဘာလဲလောက်ရာ၊ ကိုယ့်ကိုပြောစမ်းပါ။
မင်း နေမကောင်းဘူးလား" ဟု သူက ဝေးလိုက်၏။

“အို... မဖြစ်နိုင်တာ”ဟု သူက တွေးမိ၏။ “ငါ့စိုးရိမ်တာပါပဲ။ သူမ အနေနှင့် တွေးခေါ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါ သူ့ကို ဘယ်လိုအကူအညီပေးနိုင်မလဲ”

“အချစ်... ရှင့်ကို ကျွန်မ ပြောပြသင့်တယ်”ဟု လော်ရာက ဆက်ပြော ပြသည်။ “ကျွန်မစိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားနေပြီး သိပ်ပျော်နေမိတယ်။ ကျွန်မ ဒီကထွက်သွားပြီး လက်အေးနေတုန်း အရပ်ရှည်ရှည်နဲ့ မိန်းမက ရုတ်တရက် ကျွန်မကို လှည့်ပြီးပြောခဲ့တယ်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့၊ ငါ့ရဲ့ညီမက ရှင့်သမီးလေးကို မြင်နေရတယ်။ ကလေးက ရှင့်နဲ့ ရှင့်ခင်ပွန်းအကြားမှာ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ရှင့်တို့နဲ့အတူ စားပွဲမှာရှိနေတယ်တဲ့။ ခရစ်စတင်းက သူ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ရှိနေတာကို ကျွန်မတို့ သိစေချင်တယ်တဲ့။ ဌွန် ရှင် ကျွန်မပြောတာကို မယုံဘူးမဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ဒါက သူပြောပြတဲ့ အတိုင်းပဲ ကျွန်မတော့ သိပ်ပျော်တာပဲ။ ကျွန်မ ဘယ်လောက်ပျော်နေတယ် ဆိုတာ ရှင့်ကို ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ အဲဒီမိန်းမပြောတာ မှန်တယ် လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ အခြားလူတွေ မမြင်နိုင်တဲ့အရာတွေကို သူ ညီမက မြင်နိုင်တယ်လို့ သူက ပြောခဲ့တယ်။ ခရစ်စတင်းက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် သူမွေးနေ့ တုန်းက ဝတ်ခဲ့တဲ့ အပြာနဲ့အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်လို့တဲ့။ ရှင် မှတ်မိ သေးလား”

သူ့အနေနှင့် ဘာပြောရမလဲ။ သူမကို အဖြေ ဘယ်လိုပေးရပါမလဲ။ သူမက ငိုလည်းမငို၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ ထိုင်နေ၏။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ပင် သူ့အား ပြုံးပြနေသည်။ ဤရက်များအတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပျော်ရွှင်နေပုံပေါက်နေပေသည်။

“လော်ရာ... ငါလေ” သူက ဘာပြောရမလဲ။

သူမက ထရပ်လိုက်သည်။ “ကဲ... လာပါ။ ကျွန်မတော့ ဆယ်လိုက ဘုရားကျောင်းကို သွားကြည့်သင့်တယ်။ ကျွန်မတို့ အခု ဒီမှာရောက်နေပြီပဲ”

သို့ဖြင့် သူတို့ စားသောက်ဆိုင်မှာ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အဝတ်အထည် များ၊ သစ်သီးများ၊ ဈေးပေါသော နေကာမျက်မှန်များ ရောင်းချနေသော ဈေးကို ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုမှ ရင်ပြင်ကိုဖြတ်ပြီး ဘုရားကျောင်း အတွင်း ဝင်ခဲ့ကြသည်။ အတွင်းတွင် မှောင်နေ၏။ ရင်ပြင်အတွင်းရှိ နေရောင်အောက်မှာထက် ပို၍ အေးနေ၏။ သူတို့ အခြားလူများနှင့်အတူ

ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ခဲ့ကြသည်။ အမေရိကန်၊ ဂျပန်၊ ဂျပန်တွေ အားလုံးသည် စကားတိုးတိုးပြောဆိုကြရင်း သွားနေကြ၏။ ထို့နောက် သူတို့အား ဂျွန်က ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုညီအစ်မနှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ အခြားသူများနှင့် ခပ်ဝေးဝေးမှောင်နေသော ဒေါင့်တစ်ဒေါင့်တွင် အတူရပ်နေပြီး သူ့အား ကြည့်လျက်ရှိနေပြန်၏။ သူသည် ဤထူးဆန်းသော မိန်းမနှစ်ယောက်နှင့် စေးရာသို့လည်းကောင်း၊ ဗင်းနစ်သို့ တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ပြန်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ အမြန်ဆုံးပြန်ချင်နေ၏။ သူက လော်ရာအား လက်မောင်းမှဆွဲလိုက်ပြီး အခြားလူများအားကျော်ပြီး တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ တွန်းထိုးခေါ်ဆောင်သွားခဲ့၏။ လော်ရာက ဒီလောက်မြန်မြန် မပြန်ချင်ပေ။ သို့သော် သူ့အနေနှင့် ဘုရားကျောင်းအား လာရောက်ရခြင်းအား စိတ်မဝင်စား၍ဟု သူမက ထင်မိ၏။ သို့ဖြင့် သူမက ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။ သူတို့ နေရောင်ထဲသို့ ထွက်လိုက်ကြပြီး ရေဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့အား ဗင်းနစ်သို့ ပြန်ပို့ရန် စောင့်ဆိုင်းနေသော မော်တော်ဘုတ်အား တွေ့ကြ၏။ မော်တော်ဘုတ်အတွင်း သူတို့ နေရာယူလိုက်ကြပြီး ဂျွန်က လော်ရာအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်သည်။ သူမက သူ့အားပြုံးပြလိုက်သည်။ "တကယ်ပျော်စရာနေ့ပဲ။ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်တော့မှမေ့ဘူး။ အချစ်သိပါတယ်၊ သိပ်ကို ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အားလပ်ရက်ခရီးထွက်နေရတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်" ထို့နောက် သူမက ရယ်မောလိုက်သည်။

သူက သူမအား ခပ်ရွှင်ရွှင်ပြုံးပြလိုက်သည်။ "အားလုံး ကောင်းသွားမှာပါ" ဟု သူကတွေးနေသည်။ "သူ ငါ့ရင်ခွင်ဆီ ပြန်လာနေပေပြီ။ အရာရာဟာ အရင်က ငါတို့အကြားရှိခဲ့တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ ဗင်းနစ်က ငါတို့ကို အတူတကွ ပြန်ပြီး ဆုံဆည်းစေမှာပါ။ ခရစ်စတင်မပါဘဲ၊ ငါတို့ဘဝကို ဆက်လျှောက်ဖို့ အထောက်အကူပေးပါလိမ့်မည်။ ဒီညနေမှာ ညစာစားဖို့အတွက် သွားနေကျမဟုတ်တဲ့နေရာ တစ်ခုခု ရှာရမယ်" ဟု သူကတွေးကြည့်၏။ "နေရာတစ်ခုခုကိုပေါ့"

သူတို့၏ ဟိုတယ်မှာ ဂရင်းတူးမြောင်းအနီးတွင်ရှိပြီး သေးသည်။ သက်တောင့်သက်သာ နေချင်စဖွယ်ရှိသည့်နေရာဖြစ်သည်။ ဧည့်ကောင်တာမှလွဲက ပြုံးပြပြီး သူတို့အား သော့ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့အခန်း၏

ထိုနောက် သူတို့အား ဣန်က ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုညီအစ်မနှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ အခြားသူများနှင့် ခပ်ဝေးဝေး နောင်နေသော ခေါင်တစ်ခေါင်တွင် အတူရပ်နေပြီး သူ့အား ကြည့်လျက် ရှိနေပြန်၏။

ပြောင်းပေါက်စုတစ်ဆင့် မွန်းလွဲပိုင်းနောက်တွင် တူးမြောင်းအတွင်း သွားချည်လာလှည့် လုပ်နေကြသော မော်တော်ဘုတ်များအား မြင်နေရ၏။ ဂျွန်က ရေချိုးခန်းအတွင်းရှိ ရေပူပိုက်ခေါင်းအား ဖွင့်လိုက်သည်။ ညနေခင်း မရောက်မီ ရေချိုးလို၍ ဖြစ်ပေသည်။ သူ အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာသောအခါ အခုအချိန်သည် ချစ်တင်းနောရမည့်အချိန်။ ဤသတင်းပတ်များ နောက်ပိုင်း တွင် အတူတူရှိနေရမည့်အချိန် ဖြစ်သည်ဟု သူက တွေးလိုက်၏။ သူမက သဘောပေါက်သည်။ သူ့အား ရင်ဖွင့်ကြိုရင်း ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုပါပဲ၊ အချစ်ဆိုတာ” သူမက ကြည့်မှန်ရှေ့တွင် ဆံပင်အား ပြန်ပြင်နေရင်းနောက်တွင် လာပြော၏။ “ကျွန်မ မဆာသေးဘူး၊ ဒီဟိုတယ် မှာပဲ စားလိုက်ကြပြီး ဒီညနေခင်း အေးအေးဆေးဆေးနေကြမလား”

“ဟင့်အင်း၊ မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်တို့ အပြင်ထွက်ကြရအောင်၊ အိတ်လီနိုတွဲ တွေ ချစ်သူဘဝမှာ စားနေကျနေရာမျိုး သေးသေးနဲ့ ခပ်မှောင်မှောင် နေရာမျိုးကို သွားရှာရအောင်။ တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ကိုင်ပြီး ထိုင်နိုင်တယ်။ ဝိုင်အတူသောက်ပြီး ညည့်နက်တဲ့အထိ နေလို့ရတာပေါ့”

နွေးထွေးတိတ်ဆိတ်နေသော ညအတွင်း သူတို့ ပျော်ရွှင်ရယ်မောလျက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ “လမ်းလျှောက်ကြစို့၊ ဒါမှ စားစရာကောင်းကောင်းရတဲ့ နေရာကိုတွေ့တဲ့အချိန်ဆို မင်း ဆာလောက်ရောပေါ့” ဟု သူက ပြောလိုက်၏။

သို့ဖြင့် သူတို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ များမကြာမီပင် မော်တော်ဘုတ်သံ၊ ရေသံများမှစေးရာ မည်းမှောင်ပြီး ကျဉ်းမြောင်းသော နောက်ဘက်လမ်းကြား အတွင်း မျက်စေ့လည်နေကြသည်။ အိမ်များမှာ မည်းမှောင်နေပြီး သူတို့ အပေါ်ဖိုးလျှက် ရှိနေကြ၏။ အိမ်များ၏ ပြတင်းတံခါးများမှာ ပိတ်လျက် သားရှိနေကြသည်။ ဂျွန်မှာ သူတို့ ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိတော့ပေ။ လော်ရာကမူ ဆန်ဇက်ကာရီယာ ဘုရားကျောင်းအနီး တစ်နေရာသို့ ရောက်နေသည်ဟု ထင်သည်။ ဘုရားကျောင်းဘေး လမ်းကျဉ်းကလေး ထဲကွင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိကြောင်း သူမ တွေ့လိုက်မိ၏။ သူတို့ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သော အော်သံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူတို့ လှည့်ကင်းခဲ့ပြီး မှောင်မည်းနေသော လမ်းတစ်ခု၏ထောင့်တွင် ရောက်နေ ကြသည်။ အခြားလမ်းများနှင့် အတူတူပင်။ ထို့နောက် အော်သံ ရုတ်တရက် ရပ်သွား၏။ အော်သံသည် ပြတင်းပေါက်များ ပိတ်ထားသော အိမ်တစ်အိမ်မှ

ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မည်းမှောင်ပြီး အသက်ပိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသော အိမ်များ။ သို့သော် ဘယ်အိမ်ကလဲ၊ သူတို့ရုပ်ပြီး နားစွင့်လိုက်ကြ၏။

“ဒါကဘာသံလဲ” ဟု လော်ရာက မေးလိုက်၏။ သူမမှာ စိုးရိမ်ပြီး ကြောက်ရွံ့နေပေပြီ။

“အထဲက အရက်ပူးလွန်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်မယ်၊ က... လာလာ” ဟု ဂျွန်က ခပ်မြန်မြန်ပြောလိုက်၏။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ကြောင်း သူ သိနေ၏။

သူတို့ လမ်းအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ လော်ရာက ရှေ့က၊ သူက နောက်က။ ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ရာကို သူ မျက်လုံးက တွေ့လိုက်ရ၏။ တစ်ယောက်ယောက်သည် အိမ်တစ်အိမ်၏ မှောင်နေသော တံခါးပေါက်မှထွက်လာပြီး အိပ်ဘေးရှိ ရေထဲတွင်ရှိနေသော ဖော်တော်ဘုတ် ပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ ကလေးတစ်ယောက်၊ ကုတ်အင်္ကျီအတိုဝတ်ထားသော အသက် ၅ နှစ် ၆ နှစ်ခန့်သာရှိပြီးမည့် ကလေးမလေးတစ်ယောက်ပင်။ သူမသည် လှေတစ်စီးပြီးတစ်စီး ခုန်ကူးရင်း ရေပြင်ပေါ် ဖြတ်သွားနေ၏။ ထို့နောက်တွင် ဟောင်းနွမ်းမဲညစ်နေပုံပေါက်သော အိမ်တစ်အိမ်၏ တံခါးဝသို့ ရောက်သွားပြီး မည်းမှောင်နေသော တံခါးအတွင်း ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ တစ်မိနစ်သာ ကြာပေသည်။

လော်ရာ မမြင်လိုက်ဟု သူက ထင်သည်။ ထိုအတွက် သူ ဝမ်းသာမိသည်။ လမ်းအတိုင်း ပြန်ဆင်းလာသော လော်ရာ၏ မြေခံကို ကြားရသည်။

“ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မ ရှင်ပျောက်သွားလို့”

“တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ်လာပါပြီ” ဟု သူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူက သူမလက်ကိုဆွဲပြီး လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ဘုရားကျောင်းတစ်ခု၏ နောက်ဘက်ရှိ ရင်ပြင်အတွင်း ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြသည်။ ဂျွန်အနေနှင့် ဘုရားကျောင်းတစ်ကျောင်းမှန်း မသိပေ။ သူတို့ ရင်ပြင်ကိုဖြတ်ပြီးနောက် လမ်းတစ်လမ်းအတွင်း ဝင်လိုက်ကြရာ ဆက်ဝင်သွားလေ ပိုပြီးလမ်းစရာမရလေ ဖြစ်နေကြ၏။ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ရှေ့တွင် လှပသောဘုရားကျောင်းတစ်ကျောင်း၏ရှေ့တွင် လူများနှင့် မီးရောင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ ဆန်ဇက်

ကလေးတစ်ယောက်၊ ကုတ်သင်္ကြံအတိုင်းထားသော အသက် ၅ နှစ် ၆ နှစ် ခန့်သာ
 ဖြစ်မည် ကလေးမလေးတစ်ယောက်ပင်။ ဤကုတ်သင်္ကြံ သူမကို စောင့်ကြည့်နေသည်။
 တစ်ဖန်သာ ကြားလေသည်။

ကရိယာ ဘုရားကျောင်းပင်၊ သူက လှည့်လိုက်ပြီး သူမအား ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“ကဲ... မင်းရဲ့စားသောက်ဆိုင်ကို သွားရှာရအောင်၊ တကယ့် စိတ်လှုပ်ရှားစရာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”ဟု သူက မေး လိုက်သည်။

ရင်ပြင်ကိုဖြတ်သွားသော လမ်းတစ်ခု၏ ဒေါင့်တွင် လိမ္မော်ရောင်မီးဖြင့် “စားသောက်ဆိုင်”ဟု ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို မြင်ရ၏။ ခဏအကြာတွင် သူတို့ အထဲရောက်သွားကြသည်။ စားသောက်နေကြသော လူများနှင့်အတူ၊ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ၊ ဘောင်းဘီအနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသူများက ကုလားထိုင် ချပေးခြင်း၊ အစားအစာပန်းကန်များ သယ်ယူပေးခြင်း၊ ဝိုင်ပုလင်းကို ဖွင့်ပေးခြင်း၊ မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ သူတို့ နားမလည်သော အင်မတန်သွက်သည့် အီတလီစကားဖြင့် လှမ်းပြောနေခြင်းတို့ဖြင့် ရုပ်နေကြ၏။ ဒေါင့်ရှိစားပွဲတစ်လုံးတွင် သူတို့ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ လော်ရာက ဟင်းလျာစာရင်းကိုကြည့်နေစဉ် ဝှန်က သူ့ဘာသာ ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ပတ်ကြည့်နေ၏။

ထို့နောက် သူတို့အား သူ မြင်သွား၏။ အခန်းတစ်ဖက်ရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် နေရာယူထားသော ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် မအီမလည်ဖြစ်သွားသည်။ သူက ထွက်သွားချင်ပေပြီ။ ဤနေရာမှ ထွက်သွားလိုလှပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် လော်ရာမှာ သူမအတွက် သောက်စရာအလားကိုစောင့်ရင်း ဟင်းလျာစာရင်းအား အရသာခံပြီး ကြည့်နေ၏။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုထဲမှာ ဒီမိန်းမနှစ်ယောက်က ဘာကြောင့် ရောက်နေရတာလဲ၊ ဝင်းနစ်တွင် ရာနှင့်ချီနေသော စားသောက်ဆိုင်တွေ ရှိနေပါလျက် ဒီစားသောက်ဆိုင်တွင် ဘာကြောင့် ရောက်နေရသလဲ။ ဒါ့အပြင် လော်ရာကကော ဆန်ဇက်ကရိယာအနီးက စားသောက်ဆိုင်ကိုမှ ဘာကြောင့် လာချင်တာလဲ။ ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက် ဒီမှာ စားသောက်တတ်တာကို သူမ သိသလား၊ နောက် သူတို့နဲ့ ထပ်တွေ့ချင်လို့လား။

လော်ရာက ဟင်းလျာစာရင်း ကြည့်နေရာမှ အခန်းအား လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့အား သူမ တွေ့သွားပြီး အသံတိုးတိုးဖြင့် အော်လိုက်သည်။

"အို... ပျန်၊ ကြည့်စမ်း၊ ဒီနေ့ ဗွန်းလွဲတုန်းကတော့ ဆယ်လိုမှာ ကျွန်မ တို့ တွေ ခဲ့တဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်ပဲ။ သူတို့ ဟိုနားက စားပွဲမှာထိုင်နေတယ်။ သူတို့ ဒီဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ကျွန်မ တစ်မိနစ်လောက် သူတို့နဲ့ စကားသွားပြောမှဖြစ်မယ်။ ဒီနေ့ သူတို့ကျွန်မကို ဘယ်လောက်ပျော်သွားအောင် လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သွားပြောပြသင့်တယ်"

သူက သူမအား မတားလိုက်နိုင်မိမှာပင် သူမက ထလိုက်ပြီး သူတို့ အတွက် သောက်စရာယူလာသောသူအား ဖြတ်ပြီး ထွက်သွား၏။ အခန်းအားဖြတ်၍ လျှောက်သွားခဲ့၏။ သူက လော်ရာ သူတို့စားပွဲအနီး ရပ်လိုက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ပြုံးနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ထို့နောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆွဲယူပြီး ထိုင်လိုက်သည်ကိုလည်းကောင်း စောင့်ကြည့်နေမိ၏။ "ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်းမပါဘဲ ညနေခင်းကို ကောင်းကောင်းအချိန် ဖြုန်းရတော့မှာပေါ့" ဟု သူက တွေးလိုက်၏။ သူက နောက်ထပ် အရက်တစ်ခွက်နှင့် အစားအသောက်နှင့်အတူသောက်ရန် ဝိုင်အရက်ဖြူတစ်ပုလင်း မှာလိုက်သည်။ အခန်း၏ တစ်ဖက်ရှိ စားပွဲတွင် ထိုင်နေကြသော အမျိုးသမီးသုံးဦးကို သူက စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။ လော်ရာက အရပ်ရှည်ရှည်နှင့်မိန်းမ ပြောသည်ကို နားထောင်နေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပြန်မေးနေသည်။ ပို၍ငယ်သော ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် ညီမကမူ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောပေ။ သို့သော် သူ့စားပွဲသို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လှမ်းကြည့်နေခဲ့၏။

"လော်ရာကို စကားပြောချင်တာ သူတို့ ဘာအတွက်လဲ" ဟု ဒုတိယ တစ်ခွက်ကို စသောက်ရင်း သူက စဉ်းစားနေ၏။ "ဒီအကြောင်းကြောင့် ဝါတော့ စိတ်မချမ်းသာမိဘူး။ ငါ့ဇနီးနောက်က ဒီလိုလိုက်ပြီး ခရစ်စတင်း အကြောင်း ပြောပြနေတာ ဘာကြောင့်လဲ"

သူမှာထားသော အစားအသောက်များရောက်လာသဖြင့် သူက စားလိုက်သည်။ သို့သော် နောက်တွင် သူက ပန်းကန်များကို တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ရုတ်တရက်ပင် သူ့မှာ ဆာလောင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။ ထို့နောက် လော်ရာ ပြန်ရောက်လာပြီး သူတို့စားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ဘာတစ်ခုမှ မပြော။ သူမ စားသည်ကိုလည်း မမြင်ပေ။ သူမက စားပြီးနောက် ဝိုင်အနည်းငယ် သောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် စတင်ပြောလိုက်သည်။

“အချစ်... ရှင် မယုံဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းက ကျွန်မတို့ တော်ဆယ်လိုက စားသောက်ဆိုင်ကနေ ထွက်သွားပြီးနောက် ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ခရစ်စတင်းကို ကျွန်မနဲ့အတူတူ မြင်နေရတယ်လို့ ဆံပင်ဖြူဖြူ၏နဲ့ညီမက ပြောပြတယ်။ ကျွန်မတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခရစ်စတင်းက တစ်ခုခု သူ့ကို ပြောချင်နေတယ်လို့ထင်ကြောင်း သူက ပြောပြတယ်။ အဲဒါ ကျွန်မတို့ ဗင်းနစ်မှာ အန္တရာယ်ရှိတဲ့အကြောင်းပဲ။ ခရစ်စတင်းက ကျွန်မတို့အတွက် စိတ်ပူနေရှာတယ်။ သူက ကျွန်မတို့ ဒီကတတ်နိုင်သလောက် မြန်မြန် ထွက်သွားစေချင်နေတယ်။ ဂျွန် ရှင်ဘာကြောင့် တစ်ခုခု မပြောတာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်း မှန်လို့ပဲ။ ကိုယ်က ဒီ အကြောင်းတွေကို မယုံဘူး။ မင်းရဲ့ ညီအစ်မနစ်ယောက် ပြောသမျှတွေကို ငါမယုံဘူး” အခုဆိုလျှင် သူ စိတ်ဆိုးနေမိပေပြီ။ ဤမိန်းမနစ်ယောက်အနေနှင့် ဤအားလပ်ရက်ခရီးတွင် ဘာကို လုပ်ပါ။ ဘယ်ကိုသွားပါဟူ၍ သူ့အား ပြောစရာမလိုပေ။

“ကျေးဇူးပြုပြီး သူတို့ပြောတာကို ယုံပါ ဂျွန်၊ ကျွန်မတော့ ယုံတယ်။ ခရစ်စတင်းက ကျွန်မတို့ကို ဗင်းနစ်ကနေ မနက်ဖြန် ချက်ချင်း ထွက်သွားစေချင်တယ်လို့ သူတို့က ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်မတို့အားလုံး အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်လို့လဲ သူတို့က ပြောခဲ့တယ်”

ဂျွန်က ရယ်မောပြစ်လိုက်ပြီး သူ့အတွက် နောက်ထပ် ဝိုင်တစ်ခွက် ယူသောက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဒီမှာ နောက်ထပ်ကြည့်စရာ ပျားများစားစား ရှိတော့တာမှ မဟုတ်တာ။ ဂျွန် ကျွန်မကတော့ တခြား ထင်ရှားတဲ့ အိတ်လီမြို့တွေကိုပဲ ကြည့်ချင်တယ်။ နောက်ပြီး ခရစ်စတင်းက ကျွန်မတို့ကို သွားဖို့အတွက် ပြောဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်မ ယုံတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ကိုယ်တို့ သွားကြမယ်။ အခု ကိုယ်တို့ ဟိုတယ်ကိုပြန်ပြီး မနက်ကျရင် ကိုယ်တို့ ထွက်သွားမယ့်အကြောင်း သူတို့ကို ပြောပြကြမယ်။ မင်း အခု ထပ်စားချင်သေးလား။” “အို... ဂျွန် စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ဒီလိုလဲ မယူဆပါနဲ့။ ကြည့်စမ်း၊ ရှင် ဟိုကိုလိုက်လာပြီး သူတို့နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မတွေ့တာလဲ။ ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတို့ကိုယ်တိုင် ရှင်ကို ပြောပြ

နိုင်တာပေါ့။ နောက်ပြီး ရှင် ယုံချင်ယုံလာမှာပါ။ ရှင် သိတဲ့အတိုင်း သူတို့ ပြောနေတာက ရှင်အကြောင်းပဲ။ ခရစ်စတင်းက ကျွန်မထက် ရှင်ကိုရိုပြီး စိုးရိမ်နေတာ။ သူတို့ ပြောခဲ့တာက ဒါပဲ။ နောက် ထူးဆန်းတာက ဆံပင်ဖြူဖြူ၊ ပုပနဲ့ ညီမက ရှင်ဟာ တခြားလူတွေ မမြင်နိုင်တာတွေကို မြင်နိုင်တယ်လို့ ပြောတာပဲ။ သူက ဒါကို ရှင် မသိဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် ရှင် တကယ်မြင်နိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခရစ်စတင်းကို ရှင်ကိုယ်တိုင် မြင်ရတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ရှင် မြင်နေတယ်ဆိုတာကို ရှင်မသိဘူးလို့ သူက ပြောတယ်။

“လော်ရာ ကိုယ် မြင်နိုင်တဲ့ကိစ္စကတော့ ဒီ စားသောက်ဆိုင်ကနေ အခုချက်ချင်းထွက်သွားချင်တာပဲ။ အဲဒီနောက် ကိုယ်တို့ ဟိုတယ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဗင်းနစ်က ပြန်ဖို့အကြောင်း ကိုယ်တို့ ပြောနိုင်ကောင်း ပြောနိုင်ကြမှာပါ။”

သူတို့ ငွေချေပြီး ထွက်ခွာရန် စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် လော်ရာမှာ မရွှင်မပျ ဖြစ်နေပြီး စကားတစ်ခွန်းမှလည်း မပြောတော့ပေ။ သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ် နှင့်သာ ဟိုလုပ်သည်လုပ် လုပ်နေ၏။ သူတို့ စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ဂျွန်က နှစ်ခါသုံးခါလောက် ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏စားပွဲကို ခပ်မြန်မြန် လှမ်းကြည့် လိုက်ရာ အကောင်းစားဝိုင်အနီ ဖာမ်ပုလင်းနှင့်အတူ အစားအသောက် အမြောက်အများ သူတို့ စားနေကြသည်ကို မြင်ရ၏။ သိပ်မထူးဆန်းလှဟု သူက တွေးမိ၏။ ဆာလောင်နေသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ပမာပင်။ သူတို့ပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကိုမှ ငါမယုံဘူး။ သူက ငွေရှင်းပေးပြီး ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့ တွန်းလိုက်၏။

“မင်း အသင့်ပဲလား”ဟု သူက မေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ သူတို့ဆီသွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”ဟု လော်ရာက ပြောလိုက်ပြီး သူတို့၏ သေဆုံးသွားသော ကလေးကဲ့သို့ပင် မရွှင်မပျ ဖြစ်နေသော နှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်လုံးတို့က တစ်မိနစ်ခန့် ကြည့်နေ၏။ သူမ စိတ်ဆိုးသောအခါ ခရစ်စတင်းနှင့် အမြဲလိုလို အလွန်တူသည်ဟု ဂျွန်က စိတ်မကောင်းစွာ တွေးလိုက်မိသည်။

သူမက စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်များကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ထံ လျှောက်သွား၏။ သူမအား အပြင်မှ စောင့်နေရန်အတွက်

သူတို့ ငွေပျော်ပြီး ထွက်ခွာရန် စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် လော်ရာမှာ မရွှင်မလှ ဖြစ်နေပြီး ကောင်းတစ်ခွန်းမှလည်း မပြောတော့ပေ။ သူမ၏ လက်ကိုင်ဆိတ်နှင့်သာ ဟိုလုပ်သည်လုပ် လုပ်နေ၏။

သူက သူမအရင် စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် လော်ရာထွက်အလာကို စောင့်နေစဉ် မိုးက စတင် ရွာတော့သည်။ လူအများမှာ ခေါင်းများကိုငုံ့လျက် ခပ်သွက်သွက် ဖြတ်သွား နေကြ၏။ လမ်းများတွင် လူမရှိ သလောက်ပင်။ ယခုအခါ ဘုရားကျောင်း အနီး ရင်ပြင်တွင် လူများများစားစား မရှိတော့ပေ။ သူတို့ လမ်းလျှောက် ပြီးနောက် စားသောက်ဆိုင်ငယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် ဆာ လောင်စွာဝင်ခဲ့သော အချိန်မတိုင်မီက နွေးထွေးပြီး သာသာယာယာရှိလှ သော ညနေခင်းနှင့် လုံးဝခြားနားလှပေသည်။ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်နှင့် ဂျာမန်များ မြို့တွင်းရှိမနေကြသောအခါ ဤမြို့တွင်နေကြသော လူများ အနေနှင့် တွေ့မြင်နေကျအရာများ ဖြစ်ပေသည်။ ဆောင်းရာသီတွင်မူ အရာရာသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပေတော့သည်။

လော်ရာ ထွက်လာပြီးနောက် သူတို့ ဟိုတယ်သို့ ပြန် လျှောက်လာခဲ့ ကြသည်။ ပီယက်စာဆန်မာကိုတွင် မိုးမှာ သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာချ

နေခဲ့၏။ သူတို့ မိုးခိုရန် ဆိုင်တံခါးဝများအတွင်း ဝင်ရောက်ရပ်နေခဲ့ရ၏။
ယခုအခါတွင် ရင်ပြင်ရှိ ကော်ဖီဆိုင်စားပွဲများတွင် လူတစ်ယောက်မှ
မရှိတော့ပေ။ အရာရာတိုင်း စွတ်စိုနေကြသည်။ ဗင်းနစ်မြို့သည်
တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်လုဖြစ်နေပြီဟု သူတို့ ပြောကြသည်မှာ
မှန်သည်ဟု သူက တွေးနေ၏။ မကြာမီမှာပင် ဗင်းနစ်သည် ရေအောက်သို့
လုံးဝရောက်ရှိသွားပေတော့သည်။ ရေအောက်မြို့တော်တစ်ခု ဖြစ်သွား
ပေတော့မည်။ ထို့နောက် လူများအနေနှင့် မော်တော်ဘုတ်များဖြင့်
လာရောက်လည်ပတ်ကြရပေမည်။ ပျောက်ဆုံးသွားသော ကမ္ဘာတစ်ခုကဲ့သို့
သူတို့ ရေအောက်ထဲတွင်ရှိနေသော ဘုရားကျောင်းများနှင့် အဆောက်အဦး
များအား ငုံ့ကြည့် ကြရပေတော့မည်။ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိ၏။
ညနေခင်းက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စခဲ့ကြပြီး၊ နှစ်ဦးအတူ ရယ်ရယ်မောမော
ရှိနေခဲ့ကြ၏။ သို့သော် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားတစ်ခွန်းမျှ
မဆိုဖြစ်ကြတော့ဘဲ မိုးထဲလေထဲတွင် ဤကဲ့သို့ အဆုံးသတ်သွားရပေတော့
သည်။

သူတို့ ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဂျန်ကသော့ကို တောင်း
လိုက်သည်။ လူတစ်ယောက်က စာအိတ်တစ်အိတ်ကိုပါ တစ်ပါတည်း
ပေးလိုက်၏။ သူက စာကို ချွတ်ချွင်းဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။ စာမှာ အင်္ဂလန်ရှိ
သူတို့သားဖြစ်သူ၏ ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးထံမှ ဖြစ်သည်။ သူက စာကို
ဖတ်လိုက်သည်။

ဂျန်နီ စီးတီးဆေးရုံမှာ ရောက်နေ၊ မနေ့က နေမကောင်းဖြစ်၊ မခိုးရိုမိနဲ့၊
ဆရာဝန်က ခင်ဗျားတို့ကို အသိပေးဖို့ ပြော။

သင့်ရဲ့
ရှားလ်ဟီးလ်

သူက စာကို ပြန်ဖတ်လိုက်ပြီး သူ့အား ရပ်စောင့်နေသော လော်ရာရှိရာ
တံခါးဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားသည်။ သူက စာကို သူမအား
ပေးလိုက်၏။

“ဒီစာက ကိုယ်တို့အပြင်ထွက်နေတုန်း ရောက်လာတာ၊ သိပ်မကောင်း
လှဘူး၊ ကိုယ်တော့ စိတ်ပူနေပြီ”ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဗြန်က ဆော့ကို စတောင်းလိုက်သည်။
 လူတစ်ယောက်က စာအိတ်တစ်အိတ်ကိုပါ တစ်ပါတည်းပေးလိုက်၏။ သူက စာကို
 ချက်ချင်းဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

သူမက စာကိုဖတ်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း... ဒါဆိုရင်... ဒါထက် ဒါပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ ဝင်းနစ်ကခွာပြီး ဂျွန်နီနဲ့အတူရှိနေဖို့ ပြန်မှဖြစ်မယ်။ အန္တရာယ်ရှိနေတာက ဂျွန်နီပဲ၊ ကျွန်မတို့မဟုတ်ဘူး။ ခရစ်စတင်းက ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ပြောချင်နေတာက ဒါပဲကိုး”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ပထမဆုံးအလုပ်အဖြစ် ဂျွန်က အင်္ဂလန်ရှိ သားဖြစ်သူ၏ကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ကြီး မစ္စတာ ဟီးလ်ထံ ဖုန်းဆက် လိုက်သည်။ သူ၏ဇနီးက တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ဖြေပြီး သူမ၏ခင်ပွန်းမှာ ဆေးရုံတွင် ရောက်နေကြောင်း၊ ဂျွန်နီထံ လူနာမေးသွားနေကြောင်း၊ သို့သော် သူခင်ပွန်းအနေနှင့် တစ်နာရီအတွင်း တယ်လီဖုန်း ပြန်ဆက်နိုင်ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ ဂျွန်က သူမအား ဟိုတယ်ဖုန်းနံပါတ်အား ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက နံနက်နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့ဟိုတယ်မှ ထွက်ချင်ကြောင်း ဟိုတယ်သို့ အကြောင်းကြားလိုက်ပြီး သွားလျှင်အသင့်ဖြစ်စေရန် သူတို့၏ ပစ္စည်းအချို့အား အိတ်များအတွင်းသို့ ထည့်ကြ၏။ သူတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မနေ့ကအကြောင်းကိုလည်း ကောင်း၊ အကြောင်းကြားသည့် အင်္ဂလန်မှာစာသည် ခရစ်စတင်းအနေနှင့် သူတို့အား ပြောပြလိုသောအကြောင်း ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည် နေ၏။ သို့သော် သူမက ဘာမျှမပြောပေ။ ထိုအကြောင်းကို ဂျွန်နီ ယုံကြည်မှုမရှိကြောင်း သူမ သိပေသည်။ သူတို့ နံနက်စာစားကြပြီး သူတို့အိမ်သို့ မည်သို့ပြန်ကြ မည်။ တယ်လီသွားကြမည်။ မိလန်မှ ကလားရစ်သို့ တိုက်ရိုက်သွားသော ရထားဖြင့် သူတို့ကားအား မည်သို့ တင်ပေးရမည့်အကြောင်းများ ပြောဆို ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ပြင် မစ္စတာဟီးလ်၏စာပါ စိတ်မပူနဲ့ဟူသော အကြောင်း အရာကိုလည်း တိုင်ပင်ပြောဆိုခဲ့ကြ၏။ ဂျွန် ရေချိုးခန်းအတွင်း ရောက်နေ စဉ် အင်္ဂလန်မှ ဖုန်းလာသည်။ လော်ရာက ဖုန်းကိုကိုင်ပြီး ဖြေလိုက်၏။ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်ကြာပြီးနောက် ဂျွန် ပြန်ဝင်လာသောအခါ သူမက ဖုန်းပြောနေဆဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမ စိတ်ပူနေကြောင်း သူ တွေ့ရ လေသည်။

တစ်ပိနစ် နှစ်ပိနစ်ခန့်ကြာပြီးနောက် ရွှန် ပြန်ဝင်လာသောအခါ သူမက စုန်းပြောနေဆဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမ စိတ်ပူနေကြောင်း သူ တွေ့ရလေသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ညက ရွှန်နို့ ကောင်းကောင်းအိပ်မရဘူးလို့ ဒေါက်တာက ပြောတာပဲ” ဟု မစ္စတာဟီးလ်က ပြောပြသည်။

“မနေ့ကထက် သူ့အခြေအနေ ပိုဆိုးလာတယ်။ သိပ် ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်တာတော့ ဘာမှမရှိဘူးလို့ ဆရာဝန်က ပြောပြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ ဒါမှမဟုတ် မနက်ဖြန်လောက်မှာ အသေးစားခွဲစိတ်မှုတစ်ခု လုပ်ရမယ်တဲ့။ ဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့် ဇနီးအနေနဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် သူနဲ့အတူရှိနေရအောင် ခင်ဗျားတို့ ပြန်လာရင် ကောင်းမလားလို့ တွေးနေပါတယ်”

“အို... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့ တက်နိုင်သလောက် မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ပါမယ်။ ရှင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်” ဟု လော်ရာက ပြောလိုက်ရ၏။

“ဒါပေမယ့် သိပ်စိတ်ပူမနေပါနဲ့။ ဒီဆေးရုံက အလွန်ကောင်းပါတယ်။ နောက် ဆရာဝန်ကလည်း သူ့အလုပ် သူသိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကောင်းသော...” လော်ရာက ပြောရင်း ရပ်လိုက်၏။ အကြောင်းမှာ ဂျွန်က သူမ၏နောက်တွင် ရောက်နေပြီး တစ်စုံတစ်ခု သူမအား ပြောနေသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

“ကိုယ်တို့ ဒီနေ့ မင်းကို လေယာဉ်ပျံနှင့် လိုက်လို့ရအောင် လုပ်လို့ရ မှာပါ။ အဲဒီနောက် ကိုယ်ကားယူပြီး ရထားနဲ့ပြန် လိုက်လာနိုင်သားပဲ။ ဒါဆို ဒီညနေပိုင်းမှာ မင်း အဲဒီကို ရောက်နေပြီပေါ့” ဟု သူက ပြောပြနေ၏။

“ဟုတ်ပြီ” ဟု သူမက ပြောလိုက်ပြီးနောက် တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်လက်ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်မတို့ တတ်နိုင်သလောက် မြန်မြန်ပြန်လာ နိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ် မစ္စတာ ဟီးလ်၊ ဂျော်နီတစ်ယောက် ဆေးရုံမှာ မြန်မြန်နေကောင်းလာမယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်။ ရှင်ရဲ့ဇနီးကိုလည်း ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပေးပါ။ ငွတ်ဘိုင်”

သူမက တယ်လီဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး အိတ်များအတွင်းထည့်ရန် ကျန်နေ သေးသော စာအုပ်များ၊ ကုတ်အင်္ကျီများနှင့် အခြားပစ္စည်းများကို လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်၏။ တယ်လီဖုန်းက ထပ်မြည်လာသည်။ တယ်လီဖုန်းဘေးတွင် ထိုင်နေသော လော်ရာကပင် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ ဖုန်းခေါ်သူမှာ ဟိုတယ်ခေည့်ကြိုစားပွဲမှလူ ဖြစ်သည်။ လန်ဒန်သို့သွားသည့် ရထားတွင် နောက်တစ်နေ့ည၌ သူတို့နှင့်အတူ သူတို့ကားအတွက်ပါ နေရာရကြောင်း အသိပေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြည့်ပါဦး၊ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဗင်းနစ်ကနေ လန်ဒန်ကို ဒီနေ့ထွက်မယ့် လေယာဉ်ပျံမှာ ကျွန်မအတွက် တစ်နေရာလောက် ရနိုင်မလား။ တစ်နေရာထဲပါ။ ကျွန်မခင်ပွန်းက ကားနဲ့အတူ မနက်ဖြန်မှ ရထားနဲ့ လိုက်လာမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ထဲက တစ်ယောက်က ကနေ့ညမှာကို လန်ဒန်ကို ပြန်ရောက်မှ ဖြစ်မှာပို့ပါ”

သူမ၏ မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်မှုကြောင့် ဖြူဖွေးနေ၏။ သူမက တယ်လီဖုန်း ကို ပြန်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ခရစ်စတင်းကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် နောက်ထပ် ကလေးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးလို့ မဖြစ်ဘူး” ဟု သူမက ပြောလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ အချစ်၊ အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ” သူက သူ၏လက်အား သူမ၏လက်မောင်းပေါ် တင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမက ကျန်းထုတ်

ပစ်လိုက်၏။ သို့ဖြင့် သူက သူ၏ အဝတ်အစားများနှင့် အိတ်များရှိရာသို့ လှည့်လိုက်လေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်ပြော၍မဖြစ်ပေ။ သူမအား လေယာဉ်ဖြင့် မြန်မြန်သွားခွင့်ရလျှင် ပိုကောင်းပေမည်။ သူ့အဖို့မူ ကားဖြင့် နောက်မှလိုက်ရန်သာရှိ၏။ ထို့နောက် တခြားအကြံတစ်ခု ရလာသည်။

“ကိုယ်တို့ လေယာဉ်ပျံနှင့် အတူပြန်နိုင်မယ်ဆိုရင် နောက်ကျမှ ကားကို ပြန်ယူပြီး ပြင်သစ်ကို ဖြတ်မောင်း”

သို့သော် သူမက ဒါကို သဘောမတူ။ အကုန်အကျများလွန်းသည်။ “ကျွန်မတို့ကားနဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံးထားခဲ့ပြီး ထွက်မသွားနိုင်ဘူး” သူမက ဆက်ပြောလိုက်သည်။ “ကားမရှိဘဲနဲ့ ဂျွန်နီဆီသွားဖို့ ဆေးရုံကို ကူးချီသန်းချီ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

သူမပြောတာ မှန်ပါသည်။ ဒီလိုသာလုပ်စရာ ရှိပေတော့သည်။ သူလည်း သူမကဲ့သို့ပင် ဂျွန်နီအတွက် စိုးရိမ်နေမိသည်။ သို့သော် ထို့အကြောင်း ထုတ်မပြောလိုပေ။

သူမက လေယာဉ်ပျံလက်မှတ်နဲ့ ပတ်သက်၍မေးရန် ဟိုတယ်ဧည့်ကြို စားပွဲသို့ ဆင်းသွားခဲ့၏။ ဂျွန်ကမူ အိတ်တစ်အိတ်အတွင်းသို့ သူ၏ ပစ္စည်းများအား အပြီးသတ်ထည့်နေ၏။ တစ်မိနစ်နှစ်မိနစ်အကြာတွင် ဧည့်ကြိုစားပွဲမှနေ၍ သူမက အခန်းသို့ တယ်လီဖုန်းဖြင့် လှမ်းဆက် လိုက်သည်။

“အားလုံး အဆင်ပြေမှာပါ။ တစ်မှာရှိလောက် မကြာခင်အတွင်းမှာ ဝင်းနစ်ကနေ လန်ဒန်ကိုထွက်မယ့် လေယာဉ်ပျံ တစ်စီးရှိတယ်။ နော်တော် ဘုတ်နဲ့ သွားရင် ဝီယက်ဇာဆန်ဇာကိုကနေ လေဆိပ်ကို ဆယ်မိနစ်အတွင်း ရောက်တယ်။ ဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းလောက်ဆို ကျွန်မ အင်္ဂလန်ကို ရောက်နေပြီ” ဟု သူမက ပြော၏။

“ဒါဖြင့် ကိုယ် မင်းရဲ့အိတ်ကို အမှပ အောက်ကိုသယ်ခဲ့မယ်” ဟု သူက သူမအား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူ့အောက်ဆင်းလာသောအခါ သူမမှာ ဧည့်ကြိုစားပွဲတွင် ဝင်နိုင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ပို၍ ရွှင်ရွှင်ပျပျ ရှိနေပုံပေါက်ပြီး မျက်နှာမှာလည်း ကြွေးကြော်နေဆဲ စိုးရိမ်ဟန်လည်း မရှိတော့ပေ။ သူမ ထွက်ခွာသွားပေတော့သည်။ သူမ သူမနှင့်အတူ ထွက်သွားလိုသည်။ သူ့အနေနှင့် ဝင်းနစ်တွင်

သို့မဟုတ် သူမ မပါဘဲ မိလန်သို့ ကားမောင်းမသွားလိုပေ။ မိလန်မှ ကလားရစ်သို့ ရထားဖြင့် နာရီအတော်ကြာအောင်သွားရမည်ဟူသော အတွေးက သူ့အဖို့ ပျော်စရာတစ်ကွက်မျှ မရှိချေ။ ထို့ပြင် ဂျွန်နီအတွက်လည်း စိတ်ပူမိသေးသည်။

မိုးရွာပြီးစဖြစ်သဖြင့် သန့်ရှင်းပြီး သစ်လွင်တောက်ပြောင်နေပုံပေါက်နေသော ဝီယက်ဇာဆန်မာကိုသို့ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက် သူတို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် လေဆိပ်သို့ သွားမည့် မော်တော်ဘုတ်ကို တွေ့ကြရ၏။ လူများမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး ရွှင်ရွှင်ပျူပျူဖြင့် လှပကြီးမားသော ဘုရားကျောင်းကြီး၏ရှေ့ကို မော့ကြည့်ရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်နေကြ၏။ မော်တော်ဘုတ်များက နေရောင်အောက်တွင် သွားချီပြန်လှည့်ပြုနေကြပေသည်။

"ကိုယ် ဒီည မင်းဆီကို မိလန်ကနေ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ မစ္စတာနဲ့ မစ္စတီးတို့က မင်းကို ကျောင်းမှာအိပ်ဖို့ စီစဉ်ပေးမယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်။ မင်း ဆေးရုံက ပြန်ရောက်မယ့် ဒီညနေနောက်ပိုင်းလောက်မှာ အဲဒီကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်" ဟု သူက သူမအားပြောလိုက်သည်။

လော်ရာက တစ်မိနစ်ခန့် သူ့အားဖက်ထားလိုက်ပြီး ဝင်းနစ်တွင် အလည်ခရီးပြီးဆုံးပြီဖြစ်သဖြင့် အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ကြမည့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများနှင့်အတူ သူမ မော်တော်ဘုတ်ဆီမဆင်းမီ သူတို့နှစ်ဦးအတူတူ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရပ်နေမိကြ၏။ သူမက ပြုံးပြနေသော အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်နှင့် သူ၏ဇနီးတေး မော်တော်၏ရှေ့တက်နီးနီးတွင် ထိုင်စရာနေရာရသည်။ သူတို့က သူမအား ခရီးရောက်မဆိုက် စကားစမြည် စပြောကြ၏။ သူမက ဂျွန်အား မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဂျွန်သည် ရင်ပြင်တွင်ရပ်ပြီး သူမအား ကြည့်နေပေသည်။

မော်တော်သမားက အီတလီလို တစ်ခုခု ဆော်ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် မော်တော်ဘုတ်သည် ရေပြင်ကိုဖြတ်လျက် စတင်ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။ သူက ရပ်ရင်းကြည့်နေခဲ့၏။ သူမ မရှိတော့သဖြင့် သူ့ရင်မှာ ဟာနေပြီး ဝမ်းလည်းနည်းနေမိ၏။ မော်တော်ဘုတ်အတွင်းရှိ အခြားသူများ၏ အစိမ်းနှင့် အညိုရောင် အဝတ်အစားများအကြားတွင် သူမ၏ အနီရောင် ကုတ်အင်္ကျီသည် အရောင်ရင့်ရင့်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေသော ပန်းဥယျာဉ်

မိုးရွာပြီးခြောက်သဖြင့် သန့်ရှင်းလှပြီး သစ်လွင်တောက်ပြောင်နေပုံပေါက်နေသော
 ဝိယက်စာသန်မာကိုသို့ သွားစာလမ်းတင်လျှောက် သူတို့ လျှောက်လာခဲ့ ကြ၏။ ထို့နောက်
 လေအိပ်သည့် သွားမည့် မော်တော်ဘုတ်ကို တွေ့ကြရ၏။

တစ်ခုအတွင်းရှိ သေးငယ်သော ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်နှင့် တူနေပေ
တော့သည်။ ဂျွန်က ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ သူ့ဝန်းကျင်ရှိ မြို့ပေါ်တွင်
နေရောင်ကို မမြင်ရတော့ပေ။

သူတို့၏ ခရီးဆောင်အိတ်များ အိပ်ရာပေါ်တွင် တင်ထားသော
လော်ရာ၏ ဒုတိယကုတ်အင်္ကျီတို့အား ကြည့်နေရင်း ဘာမှမရှိတော့ဟု သူက
တွေးနေမိ၏။ ဟိုတယ်အခန်းအနေနှင့် ပထမတစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားပြီး
နောက် အသစ်တစ်ယောက် ရောက်မလာမီကဲ့သို့ပင် စိတ်နှလုံး ညှိုးနွမ်း
ဖွယ်ပင် ဘာမှမရှိတော့ပေ။ သူက လော်ရာအား အခန်းတွင်းရှိ အရာအားလုံး
တွင် မြင်ယောင်နေမိ၏။ ယခုအခါ အသုံးပြုမည့်သူ မရှိတော့သော သူမ၏
ဖောင်တိန်မှာ တယ်လီဖုန်းအနီးတွင် ကျန်နေခဲ့၏။ သူမ၏ ကော်ဖီပန်းကန်
မှာ ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ စားပွဲကလေးပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ သူမ၏
ဆံပင်ရှည်တစ်ချောင်းသည် အိပ်ယာပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ယခုအခါ
နေမှအလင်းရောင်သည် ထိုအရာများပေါ် ထိုးကျလျက်ရှိနေပေသည်။ သူက
လူများ၏ အသံကိုလည်းကောင်း၊ မော်တော်ဘုတ်များ၏အသံကိုလည်း
ကောင်း၊ ကြားနေရ၏။ သို့သော် သူနှင့်အတူ နားထောင်မည့်သူ၊ ကြည့်မည့်
သူ သူမကား မရှိတော့ပေ။ အားလုံး ဘာမှမရှိမနေကြတော့ပေ။ အားလပ်ရက်
ခရီးသည် ရုတ်ချည်းပင် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပေပြီ။

ဂျွန်က သူ၏အိတ်များကို အသင့်အနေအထား ထားခဲ့ပြီး ငွေပေးချေရန်
ဟိုတယ်ဧည့်ကြိုစားပွဲသို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ ထိုနေရာတွင် လူသစ်များ ရောက်ရှိ
နေကြပြီး တချို့က ဧည့်ကြိုစားပွဲမှလူနှင့် စကားပြောနေကြသည်။ တချို့က
အပြင်တွင်ထိုင်ရင်း ဂရင်းတူးမြောင်းပေါ်မှ မော်တော်ဘုတ်များအား ကြည့်
နေကြသည်။ တချို့က ဒီနေ့ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဟု တွေးနေကြပေ
သည်။

ပီယက်ဇာတွင် မော်တော်ဘုတ်ပေါ်သို့ အိတ်များ တင်မပေးမီ သူသိ
ထားသော နေရာတစ်ခုဖြစ်သည့် ဟိုတယ်မှာပင် နေ့လည်စာကို စောစောမှာ
လိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့ကားထားရာ ကားဂိုဒေါင်သို့ဖြတ်လျက်
သွားလိုက်သည်။ သူသည် ဆာလောင်နေပေပြီ။ သို့သော် ဟိုတယ်
စားသောက်ဆိုင်တွင်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အရာရာမှာ ခြားနားနေပေပြီ။
ပြတင်းပေါက်အနီး သူနှင့် လော်ရာ ထိုင်နေကျစားပွဲတွင် လူသစ်များ

ရှိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူက တစ်ယောက်စာအတွက် ပြောင်းပေါက်မ
ဝေးရာ စားပွဲသေးသေးတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူ့အနေနှင့်
တူးမြောင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ အပြင်ရှိလူများကိုသော် လည်းကောင်း
မမြင်နိုင်တော့ပေ။

သူမအား တပြုံးပြုံးဖြင့် စကားပြောနေကြသော အစိမ်းရောင်နှင့်
အညိုရောင်ဝတ်ထားသည့် အခြား အင်္ဂလိပ်လူမျိုး များနှင့်အတူ ယခုအခါ
သူမသည် လေယာဉ်ပေါ်ရောက်နေပေပြီဟု သူက တွေးနေ၏။ ရထားဖြင့်
ကားကို ပြန်ယူလာမည်။ သူ့အကြောင်း၊ ဆေးရုံတက်နေရသော ဣန်နီ
အကြောင်းများကို သူတို့အား ပြောပြနေသည့် လော်ရာအား သူက စိတ်ကူး
မှန်းဆ ကြည့်နေမိသည်။ အင်း ဟိုထူးဆန်းတဲ့မိန်းမနှစ်ယောက်ကတော့
ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပျော်နေကြလောက်ပြီဟု သူက စဉ်းစားနေ၏။
ကျွန်တော်တို့ သွားကြပြီ။ အိမ်သို့ ပြန်ကြပေပြီ။ ဒါသည်ပင် သူတို့ ဖြစ်စေ
ချင်တာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

နေ့လည်စာစားပြီးသွား၏။ ကော်ဖီတစ်ခွက် ထိုင်မသောက်တော့ဘဲ
အပြင်ဘက် နေရောင်အတွင်းရှိစားပွဲတွင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖြည်းဖြည်း
ဖွာနေခဲ့၏။ သူ တတ်နိုင်သလောက် မြန်မြန်ထွက်သွားချင်နေပေပြီ။
ကားကိုယူပြီး မီလန်သို့ ထွက်သွားချင်ပေပြီ။ အခန်းမှ ပစ္စည်းများယူပြီး
ဆင်းလာရန် သူက ပြောလိုက်၏။ ဟိုတယ်ခန့်ကြိုစားပွဲမှလူများအား
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့နောက်မှအိတ်များကို သယ်ဆောင်
လာသော ဟိုတယ်မှ အလုပ်သမားနှင့်အတူ မော်တော်ဘုတ်ရှိ ရာ
ဆန်ဇာကိုသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ သူ့စီးရမည့်မော်တော်ကို တွေ့ပြီး သူ၏
အိတ်အားလုံးအား မော်တော်ဘုတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ အလုပ်သမား
လေးအား ငွေပေးချေလိုက်သည်။ ထို့နောက် လူများအကြားတွင် ဝင်ထိုင်
လိုက်ပြီး မော်တော်အထွက်ကို စောင့်နေလိုက်၏။ သူတို့ စတင်ပထွက်ခွာမီ
တစ်မိနစ်ခန့် စောင့်နေရင်း ဗင်းနစ်က ခွာရမည်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ
မိ၏။ “နောက်တစ်ခါ ဒီကို ငါတို့ ပြန်လာဖြစ်ပါ့မလား”ဟု သူ့ကိုယ်သူ
မေးနေမိ၏။ ဒီရက်အားခရီးကို ကုန် ဆုံးရအောင်၊ နောက်ပိုင်းအချိန်တွေမှာ
ပိုပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရအောင် ငါတို့ ပြန်လာဖြစ်ဦးမလား။

မော်တော်ဘုတ် ထွက်ပေပြီ။ သူ့အနေနှင့် ကျော်ကြားထင်ရှားသော
ရင်ပြင်အား လှမ်းမြင်နေရ၏။ နေရောင်အောက်တွင် ဖြူဖွေးပြီး မြင့်မားသော

အဆောက်အဦများ၊ ရက်အားအတွင်း ခရီးထွက်လာသော လူများအား မြင်နေရ၏။ တချို့က နေကာမျက်မှန်အနက်များ တပ်ဆင်ထားကြသည်။ တချို့က ဖြည်းဖြည်းလမ်းလျှောက်သွားနေကြသည်။ တချို့ကား ရပ်နေသည်။ တချို့ကား စကားပြောနေကြပေသည်။ ယခုဆိုလျှင် သူ့အနေနှင့် ပြန်ပြောင်းအမှတ်ရစရာ သူ့သိထားသော အရာတွေ များပြားလှချေသည်။ မြင်ကွင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း သေးသထက်သေးလာ၏။ မော်တော်ဘုတ်မှာ လျှင်မြန်စွာ ဂရင်းတူးမြောင်းအားဆန်လျက် ခရီးနှင့်နေ၏။ ဝန်ခမ်းဖီယို နေခဲ့ဖူးသော ပန်းခြံကလေးရှိသည့် အိမ်နိနီကလေးအား ဖြတ်သွားသည်။ ဤ အိမ်ကလေးအား "ကျွန်မတို့အိမ်ကလေး"ဟု လော်ရာက ခေါ်ခဲ့ဖူး၏။ တို့နောက် ဘယ်သို့ကွေ့ပြီး ပီယက်ဇာလီရိုမာသို့ ဦးတည်သွားနေ၏။ သို့ဖြင့် ရိယယ်တိုကဲ့သို့ တူးမြောင်းပေါ်ရှိ ထင်ရှားသောနေရာတချို့အား သူတို့ ဖြတ်မသွားဖြစ်တော့ချေ။

နောက် မော်တော်ဘုတ်တစ်စီးက သူတို့အား ဖြတ်သွားခဲ့သည်။ သူ့နောက်တွင် ကျန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဝင်းနစ်သို့ ပြန်လိုက်သွားရန် ယင်းမော်တော်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ချင်စိတ် ပေါက်မိသည်။ ထို့နောက် ဖျန်က သူမအား မြင်လိုက်ရသည်။ တခြား မော်တော်တစ်စင်းပေါ်တွင် ကုတ်အင်္ကျီအနီရောင် ဝတ်ထားသော လော်ရာ၊ သူမအား စကားပြောရင်း သူမဘေးတွင် ထူးဆန်းသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ရှိနေသော လော်ရာ။ ဆုံးရှုံးကြောင့်နေဟန်ရှိသော လော်ရာပင်။ သူ့မှာ မှင်သက်မိနေပြီး မလုပ်မရှားနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။ ယခုအခါ တခြား မော်တော်တစ်စင်းက သူတို့အား ဖြတ်သွားသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့အနေနှင့် သူ့အား မမြင်နိုင်တော့။ သူ့ခေါ်သံကိုလည်း မကြားနိုင်တော့ပေ။

"ဘာဖြစ်တာလဲ" သူ့ကိုယ်သူ မေးမိ၏။ ဘာကြောင့် သူ လေယာဉ်မပီတာလဲ၊ ငါ ထွက်မလာခင် ဟိုတယ်ကို ဘာလို့ ဖုန်းမဆက်တာလဲ၊ ငါ အိမ်မှာရှိနေတာ သူ သိသားပဲ။ နောက်ပြီး အခုဘာပြုလို့ စိုးရိမ်ပူပန်နေတဲ့ပုံနဲ့ ဒီမိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ ပြန်ပြီး အတူရှိနေရတာလဲ။ သူ့ခေါင်းထဲပေါ်လာသော အမေးအားလုံးအား လုံလောက်သောအဖြေကို သူ စဉ်းစားမရတော့ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ငါနဲ့အတူ ကားဟောင်းပြီး ပြန်ချင်လို့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ ငါနဲ့တွေ့ဖို့ ဟိုတယ်ကိုပြန်တာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်ဟု သူက တွေးနေမိ၏။ တစ်ခုတည်းသော လုပ်စရာအလုပ်မှာ သူတို့ ပီယက်ဇာလီရိုမား ရောက်လျှင်

ထို့နောက် ဣန္ဒက သူမအား ပြင်လိုက်ရသည်။ အခြားမော်တော်တစ်စင်းပေါ်တွင် ကုတ်အင်္ကျီအနီရောင် ဝတ်ထားသော လော်ရာ၊ သူမအား စကားပြောရင်း သူမအားတွင် ထူးဆန်းသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်နှင့်အတူရှိနေသော လော်ရာ။

ရောက်ချင်း အဲဒီမှာ စောင့်နေရန် ဟိုတယ်အား ဖုန်းဆက်ပြောထားရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့နောက် သူ့အနေနှင့် ပြန်လိုက်သွားပြီး သူမအား ခေါ်ရပေ မည်။ ထိုမိန်းမကြီးများနှင့်စားရာသို့ သူမအား ခေါ်သွားရပေတော့မည်။

မော်တော်ဘုတ် ပီယက်ဇာလီရိုးမှာတွင် ဆိုက်ကပ်သောအခါ ထုံးစံ အတိုင်း လူအားလုံး တိုးဝှေ့ဆင်းသွားကြ၏။ သူ ဟိုတယ်သို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်နေစဉ် အိတ်များအားသယ်ပြီး ငါးမိနစ်ခန့် စောင့်ကြည့်ပေးရန် လူတစ်ယောက်ရှာ၍ ရသွားသည်။ ဟိုတယ်၏ ဖုန်းနံပါတ်နှင့် ပေးရမည့် ပိုက်ဆံကိုရှာ၍ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ တံကောင်းထောက်မရွာပင် သူ သိသော လူက ဖုန်းကို ပြန်ဖြေပါသည်။

“အမှားအယွင်းတစ်ခုလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်...။ ကျွန်တော်တော့ နားမလည်တော့ဘူး...။ ကျွန်တော့်ဇနီး ဟိုတယ် ပြန်ရောက်နေပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်နေတာ။ သူ့မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်နဲ့အတူ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်မိနစ် လောက်ကစ ဝင်းနစ်ကို ပြန်သွားကြတာ”ဟု သူက ပြောပြလိုက်၏။ ထိုသူ့အနေနှင့် သူမ အားရှာပြီး အဲဒီမှာ စောင့်နေဖို့ ပြောနိုင်ကောင်းပါသည်။ “ဝင်း နစ်ကိုပြန်မယ့် မော်တော်တစ်စီး ကျွန်တော်မိမှာပါ။ ကျွန်တော် မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ရောက်လာမှာပါ”ဟု သူက ဆက်ဖြေလိုက်၏။ ထိုသူ့အနေနှင့် အလုံးစုံသဘောပေါက်လောက်ပေပြီ။ သို့ဖြင့် ဝှန်က တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်၏။ သူတို့၏ အိတ်များနှင့်အတူ ရှိနေသော လူက သူ ဖုန်းပြောအပြီးကို ရပ်စောင့်နေသည်။ ယခုအခါ အလွယ်ဆုံးကိစ္စမှာ အိတ်အားလုံးကို ဝိုထောင် ကားထဲရှိရာသို့ယူသွားပြီး ကားအတွင်း ထည့်ထား လိုက်ရန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ထို့နောက် ရေဆိပ်သို့ ပြန်လာပြီး ဟိုတယ်သို့ သွားမည့် မော်တော်ဖြင့် ပြန်လိုက်ရန်ပင်ဖြစ်သည်။ နောက် မော်တော်ဘုတ် တစ်စီးအလောက် စောင့်ရင်း မိနစ်များ တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးသွား၏။ ထို့ပြင် တစ်ချိန်လုံးစိတ်ပူနေရပေသည်။ သူမ ဘာကြောင့် လေယာဉ်မမီတာလဲ။ ဘာမှားနေလို့လဲ။ ဘာပြုလို့ ဝါဆီဖုန်းမဆက်တာလဲ။ ကြီးစားပြီး စဉ်းစား ကြည့်နေရသည်မှာ မဟန်လှပေ။ သူ့ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး သူမအား ရှာတွေ့သောအခါ သူမအနေနှင့် အရာခပ်သိမ်း ရှင်းပြနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဆန်မာကိုသို့ နာရီဝက်ခန့် နောက်ကျပြီး သူတို့ရောက်သွားသောအခါ ယခင်ကထက် လူများ ပို၍ များပြားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့အား သူမ

“ကျွန်တော် ပြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ရောက်လာမှာပါ”

သူတို့၏ ဆိတ်များနှင့်အတူ ရှိနေသောလူတ သူ ဖုန်းပြောအပြီးကို ရပ်စောင့်နေသည်။

အဖြစ်အပျက်အား ပြောပြရန် စောင့်နေသော လော်ရာအား ပြုံးပြရန် အသင့်ပြင်လျက် ဟိုတယ်သို့ တံခါးများအား ဖြတ်ကျော်ပြီး ဝင်ရောက် သွားခဲ့၏။ သူမကား ထိုနေရာတွင် ရှိမနေပါချေ။ သူက ဧည့်ကြိုဓားပွဲဆီသို့ သွားလိုက်သည်။ တစ်ဖန် ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ထိုသူပင် ရှိနေ ပေသည်။

“ကျွန်တော့်ဇနီး ဒီမှာရောက်ပြီလား”ဟု သူက မေးလိုက်၏။

“မရောက်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျား၊ သူ ဒီမှာ မရှိပါဘူး”

“ဒါ အင်မတန်ထူးဆန်းတာပဲ၊ ဘာကြောင့် မရောက်သေးသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တော့ နားမလည်တော့ဘူး။ လေဆိပ်က ပြန်လာတဲ့ မော်တော် တစ်စီးပေါ်မှာ သူ ပါသွားတာပဲ”

“ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူးခင်ဗျား။ သူက သူမိတ်ဆွေ တွေနဲ့ အတူရှိနေတယ်လို့ ခင်ဗျားပြောခဲ့တယ် ထင်ပါတယ်။ သူမိတ်ဆွေ တွေနဲ့ပဲ သူတို့ရဲ့ ဟိုတယ်မှာ အတူတူ ရှိနေကောင်း ရှိနေမှာပါ။ နောက်တော့ သူ ရောက်လာမှာပေါ့”

“အင်း... ကောင်းပါပြီ၊ မိန်းမနှစ်ယောက်က တော်ဆယ်လိုမှာ မနေ့က ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆုံခဲ့ကြတာပါ။ အရင်က သူတို့ကို မသိပါဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့နဲ့ ထပ်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဗင်းနစ်က စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ မနေ့ကပေါ့။ ဒီနေ့ မော်တော်ဘုတ်ပေါ်မှာသူ့ကို သူတို့နဲ့အတူတွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်တော် အတော်အံ့သြသွားတယ်။ သူ ရှိနေမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ထားတဲ့ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လေဆိပ်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။”

“ဒါဆို သူ ဘယ်မှာလဲ” အခုဆို သုံးနာရီကျော်ပေပြီ။

“သူတို့ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ သိပါသလားခင်ဗျာ” ဟု သူက ကျွန်ုပ်ရန်ကြိုးစားသည့်အနေနှင့် မေးလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်မသိဘူး။ နောက် အဲဒီမိန်းမနှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကိုလည်း မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ညီအစ်မတွေလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ သူတို့က အတော် ရုပ်ချင်းဆင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ဟိုတယ်ကို ဘာကြောင့်သွား ရမှာလဲ၊ ဒီမှာ ဘာကြောင့်မရှိရတာလဲ။ ဒါကို ကျွန်တော် သဘောမပေါက်တာ။”

“ကျွန်တော် လုပ်ပေးမယ့်အလုပ်ကို ပြောပါရစေ။ ကျွန်တော် လေဆိပ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး လေယာဉ်အကြောင်း စုံစမ်းမယ်။ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဒီကိစ္စကို သိမှာပါ” ဟု ထိုလူက ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ တစ်ဆိတ်ကလေး လုပ်ပေးပါဗျာ” ဟု ဂျွန်က ပြန်ပြောလိုက်၏။ ဒါသည် တစ်ခုတည်းသော လုပ်ရမည့်အလုပ် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူတယ်လီဖုန်းပြောအပြီးကို စောင့်ရင်း သူကစီးကရတ် တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်ပြီး ခေါက်တို့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိ၏။ အချိန်အတော်ကြာ သွားပေပြီ။ ထို့ပြင် ဂျွန်အဖို့ သူပြောသည့်စကားကို နားလည်ရန်မှာ ထိုသူ၏ အိတ်လိစကားမှာ သိပ် မြန်လွန်းနေပေသည်။

“အင်မတန်ထူးဆန်းတယ်ခင်ဗျာ၊ လေယာဉ်က အချိန်မီ ထွက်သွားပါတယ်။ ခရီးသည်အားလုံးလည်း လေယာဉ်ပေါ် ပါသွားတယ်လို့ သူတို့က ပြောပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဇနီးလည်း တခြားလူတွေနဲ့အတူ လေယာဉ်ပေါ်ပါသွားပြီလို့ သူတို့က ထင်နေပါတယ်။”

ဂျွန်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေမိ၏။ ယခုဆိုလျှင် အရင်ကထက် ပိုပြီး စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်လာပေပြီ။ လော်ရာ ဘယ်မှာလဲ။ သူ ကောင်းကောင်း

မွန်မွန်ပဲလား။ ထိုသူမှာလည်း စိုးရိမ်နေပုံပေါက်နေပေသည်။

“ခင်ဗျား မှားနေတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မှာပါ။ လေဆိပ်ကနေ ပြန်လာတဲ့ မော်တော်ဘုတ်ပေါ်ကသုက ခင်ဗျားဇနီး ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ”

“အို... မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ဇနီးမဲ၊ သူမဆိုတာ ကျွန်ထော်သိတယ်။ ဒီမနက် ဒီက သူထွက်သွားတုန်းက ဝတ်ခဲ့တဲ့ အနီရောင်ကုတ်အင်္ကျီမျိုးကိုပဲ သူ ဝတ်ထားတယ်” သူက နောက်ထပ် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသောက် လိုက်ပြီး လမ်းပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ တူးမြောင်းဘက်တွင်လည်းကောင်း၊ အင်္ကျီအနီဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကိုရှာရန် အပြင်သို့ ထွက်လိုက် သည်။ လော်ရာမှာ ဘယ်နေရာတွင်မှ ရှိမနေပေ။ လေးနာရီခွဲသောအခါ သူက ဟိုတယ်စည်ကြီးစားပွဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ဒီမှာ ထပ်မစောင့်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီညနေ ကျွန်တော် မိလန်ကိုရောက်အောင် သွားရမယ်။ သူ ပြန်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော် ပြန်လာပြီး စောင့်နေခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော့်ဇနီးကို ပြောပေးပါ”

ထိုလူမှာ ယခုအခါ ပို၍စိုးရိမ်လာပုံ ပေါက်နေသည်။ “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းပြောလိုက်ပါ့မယ်”

ရွန်က အပြင်သို့ထွက်လိုက်ပြီး ပီယက်စာဆန်မာကိုသို့ လမ်းလျှောက် သွားခဲ့၏။ လော်ရာ၏ ကုတ်အင်္ကျီအနီကိုလည်းကောင်း၊ ဟိုညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကိုလည်းကောင်းရှာရင်း ကော်ဖီဆိုင်၏ စားပွဲအားလုံးနှင့် ဆိုင်အားလုံးအား လိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။ သို့သော် သူသိသောသူ တစ်ဦး တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရချေ။ ယခုအခါ သူအနေနှင့်လုပ်ရန် တစ်ခုတည်း သောအလုပ်မှာ ဟိုညီအစ်မနှစ်ယောက်အား တွေ့အောင်ရှာရန်ပင် ဖြစ်ပေ သည်။ သူတို့တည်သည့် ဟိုတယ်သည် တစ်နေရာရာမှာ ရှိနိုင်သည်။ ဆန်ခက်ကာအနီးတွင်သော်လည်းကောင်း၊ လွန်ခဲ့သောညက သူတို့ ရောက်ရှိခဲ့သော စားသောက်ဆိုင်ကလေးအနီးတွင်သော်လည်းကောင်း တစ်နေရာရာတွင်ရှိသော ဟိုတယ်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သို့ဖြင့် ဆန်ခက် ကာနီယာအနီးရှိ စားသောက်ဆိုင်လေးသို့ သူ ဖြည်းဖြည်း ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ ညနေခင်း ဆိုင်ဖွင့် ရန်အတွက် စားပွဲများ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်နေသော လူတစ်ယောက်အား ညီအစ်မနှစ်ယောက် အကြောင်း သူက မေးကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူက သူတို့အား မှတ်မိကြောင်း။

“အင်မတန်ထူးဆန်းတယ်ခင်ဗျ၊ လေယာဉ်က အချိန်မီ ထွက်သွားပါတယ်။ စရီးသည်
 အားလုံးလည်း လေယာဉ်ပေါ်ပါသွားတယ်လို့ သူတို့က ပြောပါတယ်။ စင်စားရဲ့စနီးလည်း
 အခြားလူတွေနဲ့အတူ လေယာဉ်ပေါ် ပါသွားပြီလို့ သူတို့က ထင်နေပါတယ်။”

သို့သော် သူ့အနေနှင့် သူတို့နေသော ဟိုတယ်ကို မသိသဖြင့် ဝမ်းနည်း
ပါကြောင်း ပြန်ပြောပြခဲ့ပေသည်။

ရွှန်က လမ်းပေါ်သို့ ပြန်ထွက်လိုက်ပြန်၏။ ယခုအခါ သူ ကြောက်ရွံ့
နေမိပေပြီ။ သူ လော်ရာကို ဘယ်လိုရှာရမလဲ။ ဟိုမိန်းမနှစ်ယောက်က သူမနဲ့
ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ။

ရုတ်တရက် ရဲစခန်းတစ်ခုကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒါဆိုရင် ငါ
လော်ရာကိုတွေ့အောင် မရှာနိုင်ဘူး။ အထဲဝင်ပြီး အကူအညီပေးဖို့ သူတို့ကို
ပြောပြရမယ်ဟု သူက တွေးလိုက်ပြီး အထဲဝင်သွားလိုက်၏။

ထိုနေရာတွင် အခြားအင်္ဂလိပ်အမျိုးသားနှင့် သူ၏ဇနီးတို့ ရောက်နေ
ကြ၏။ ပျောက်နေသော လက်ကိုင်အိတ်အကြောင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို
ပြောပြရန် စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ပျောက်နေသော ဇနီးအကြောင်း
တိုင်ကြားလိုကြောင်း သူတို့အား ဘယ်လိုပြောပြရပါမလဲ။

"အပြင်တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေတဲ့ လူသတ်သမားကို ပမိသေးဘဲနဲ့
ဒီနေ့ညတော့ ငါတို့အတွက် သိပ်ထွေထွေထူးထူး လုပ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး" ဟု
ထိုသူက စိတ်မသက်မသာဖြင့် ပြောလိုက် ၏။

"လူသတ်သမား ဟုတ်လား၊ ဘယ်က လူသတ်သမားလဲ" ဟု ရွှန်က
မေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား မသိဘူးလား၊ ရေဒီယိုသတင်းမှာပါတာပဲ။ လူတိုင်း
ဒီအကြောင်းပြောနေကြတာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ညက ဒီအနီး တစ်နေရာမှာ မိန်းမ
တစ်ယောက် သေနေတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဓားနဲ့ ထိုးအသတ်ခံခဲ့ရတာ။ သူက
ဒီမှာ အပန်းဖြေခရီးထွက်ရင်း ရောက်နေတာလို့ သူတို့က ပြောတာပဲ။
ဗင်းနစ်အတွက်တော့ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါဟာ မကောင်းဘူး"

တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်လာပြီး လူတစ်ယောက်က သူတို့၏ ပျောက်ဆုံး
သွားသော လက်ကိုင်အိတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြောပြနိုင်ရန် ထိုသူနှင့် သူ၏
ဇနီးအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ တော့ဆယ်လိုရှိ ဓားသောက်ဆိုင်တွင်
ဟိုညီအစ်မနှစ်ယောက်အား လူသတ်သမားတွေဟု ခေါ်ခဲ့ခြင်းနှင့် လော်ရာနှင့်
အတူ ထိုအကြောင်းကြောင့် ရယ်ခဲ့ရခြင်းတို့အား ရွှန်မှာ ထိုင်နေရင်း
သတိပြန်ရနေမိ၏။ ယခုမူ လော်ရာမှာ ထိုနေရာတွင် မရှိတော့ပေ။ ထို့ပြင်
သူ့အနေနှင့် သူမအား တွေ့အောင်မရှာနိုင်ခဲ့ပေ။ အခြား မိန်းမတစ်ယောက်

ကမ္မ သေချေပြီ။ ခါးနှင့်ထိုး အသတ်ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ ဟို ညီအစ်မ နှစ်ယောက်က သူ့စဉ်းအားလည်း သတ်ချင်သဖြင့် သူမအား တစ်နေရာရာ တွင် ဖမ်းထားသည်မှာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သူ ယုံကြည်ကြောင်း ရဲအားပြော၍ မဖြစ်ပေ။ ဒါဖြင့် ငါ ဘာပြောရမလဲဟု သူက စဉ်းစားကြည့်၏။ သူက သူ၏နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ မြောက်နာရီခွဲသွားပေပြီ။

နောက် တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်လာပြီး ရဲဘော်တစ်ယောက်က သူ့အား ရုံးခန်းငယ်ကလေးတစ်ခုအတွင်းဝင်ရန် ပြောပါသည်။ သူ၏နာမည်၊ သူ တည်းခိုရာဟိုတယ်၏ နာမည် စသည်ဖြင့် ပြောပြရ၏။ ထို့နောက် လော်ရာ အကြောင်း၊ ညီအစ်မနှစ်ယောက်အကြောင်း၊ အင်္ဂလန်သွားမည့် လေယာဉ်ပျံ အကြောင်း၊ နောက်တွင် ဗင်းနစ်သို့ပြန်လာသော မော်တော်ပေါ်တွင် သူမ အား ညီအစ်မနှစ်ယောက်နှင့်အတူ တွေ့ခဲ့ရသောအကြောင်းတို့အား ပြောပြရ၏။ ထိုသူမှာ စိုးရိမ်ပူပန်ပုံပေါက်နေ၏။ ဂျွန်က သူပြောသော အကြောင်းများကို ထိုသူ ယုံကြည်ကြောင်း သိခဲ့ပေသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး အခုတော့ ခင်ဗျားနေတဲ့ ဟိုတယ်ကိုပဲ ပြန်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ထပ်ပြီး သတင်းရလာတာနဲ့ အဲဒီကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား ပေးပါ့မယ်” ဟု ရဲက ပြောလိုက်ပါသည်။

သူက ဟိုတယ်သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ သူတို့က သူ့အား ထိုညအတွက် အခန်းတစ်ခန်းပေးပါသည်။ ဟိုတယ်နောက်ဘက်ရှိ အခန်းကျဉ်းကလေး တစ်ခန်းဖြစ်သည်။ သူက ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်ပြီး သူတို့အား ပိုင်အရက် ကောင်းကောင်း ပုလင်းဝက်ခန့် သူ့အခန်းသို့ ပို့ပေးရန် မှာလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂျွန်နီ၏အခြေအနေကို သိရန်အတွက် ဖုန်းဆက်လိုက်၏။ တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် မစ္စဟီးလ်က “ဟဲလို” ဟု ပြန်ထူးရင်း ဖုန်းကို ပြန်ဖြေပါသည်။ သူက သူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက် ပါသည်။

“အို... ရှင် ဖုန်းဆက်တဲ့အတွက် ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ ဒီမှာ အားလုံးကောင်းပါတယ်။ ဂျွန်နီကို ဒီမနက်က ခွဲစိတ်ခဲ့တယ်။ ဆရာဝန်က သူ မကြာခင် ပိုကောင်းလာမှာပါလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင် စိတ်ပူစရာ မလိုတော့ဘူး။ ရှင်ဒီည စိတ်ချလက်ချဆိပ်နိုင်ပါပြီ။ အခုဆိုရင် ရှင်စဉ်းလည်း ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ရှိနေပြီပဲ။ သူက ရှင်နဲ့ စကားပြောချင်တယ် တဲ့... ဘိုင့်”

"ခင်ဤကဲ့သို့လား၊ ရေဒီယိုသတင်းမှာပါတာပဲ။ လူတိုင်း ဒီအကြောင်းပြောနေကြတာ။
လွန်ခဲ့တဲ့ညက ဒီအနီး တစ်နေရာမှာ မိန်းမတစ်ယောက် သေနေတာတွေ ချိရတယ်။ ဓားနဲ့
ထိုးသတ်မိခဲ့ရတာ။"

ဂျွန်က အိပ်ရာထက်တွင် ထထိုင်မိလိုက်၏။ သူ အံ့အားသင့်နေသည်။
“ဂျွန်... ဂျွန်လားဟင်၊ ရှင် အဲဒီမှာလား” ဟု လော်ရာပြောနေသောအသံကို
သူ ကြားနေရ၏။

သူက ပြန်မဖြေနိုင်။ သူ မယုံကြည်နိုင်အောင် ရှိနေ၏။

“အေး... ကိုယ် ဒီမှာရှိတယ်” ဟု တစ်မိနစ်နီးပါး ကြာပြီး နောက်မှ
သူက တိုးတိုးပြောလိုက်၏။

“အခုဆို ဒီမှာ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်” ဟု သူမက ဆက်ပြော
သည်။ “ဂျွန်နီက ခွဲစိတ်ပြီးနောက်ပိုင်း အိပ်ယာထက်မှာ ပြန်ထိုင်နိုင်နေပြီ။
သူ ဆေးရုံမှာနေရတာ သက်သောင့်သက်သာရှိပါတယ်။ သူ ကျွန်မကို
ဒီမှာတွေ့ရလို့ သိပ်ဝမ်းသာနေရှာတာ။ မိလန်ကို ကားမောင်းလာရတာ
ဘယ်လိုလဲ၊ နောက် ရှင် ဘယ်မှာနေနေလဲ”

“ကိုယ် မိလန်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဗင်းနစ်က ဟိုတယ်မှာပဲရှိတယ်” ဟု သူက
ဖြည်းဖြည်းပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဗင်းနစ် ဟုတ်လား၊ ဘာပြုလို့လဲ ဂျွန်၊ ကားကော ကောင်းရဲ့လား”

“အေး... ကားကကောင်းပါတယ်။ ကိုယ် မင်းနဲ့တွေ့တဲ့အခါ ပြောပြ
မယ်။ ဒီမှာ မှားပြီး...”

သူသည် ရုတ်တရက်ပင် ပင်ပမ်းနွမ်းနယ်လာသည်။ ဒီကိစ္စအားလုံး
အား သူမကို ပြောမပြနိုင်တော့။ သူဆက်ပြီး မပြောချင်တော့။ လော်ရာ
အသံကိုလည်း ကောင်းကောင်းမကြားနိုင်တော့ပေ။ သူ စကားပြောတာ
ရပ်ပစ်ချင်နေပြီ။ အိပ်ချင်နေပြီ။ နောက်အရာရာကို ကြိုးစားမေ့ပျောက်ပစ်ချင်
နေပေပြီ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင် ဘာလုပ်မလဲ၊ မနက်ဖြန်ညနေ မိလန်မှာ ရထား
စီးရမယ်လေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“အေး... ကိုယ် အဲဒီကိုသွားမှာပါ” ဟု သူက သူမအား ပြန်ပြော
လိုက်သည်။

“ကဲ... ကျွန်မ တော်တော့မယ်အချစ်၊ အခု ဒီမှာညစာစားချိန်
ရောက်နေပြီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ပါ။ နောက်ကားကိုလည်း ဂရုစိုက်
မောင်းပါနော်” ဟု သူမက ပြောလိုက်ပါသည်။

သူတို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပြီး သူက ဝိုင်တချို့ သောက်ချလိုက်၏။
 ထို့နောက် မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ဖြတ်လျှောက်
 သွားသည်။ "ဒါဆို ဘာဖြစ်နေတာလဲ"ဟု ဟိုတယ်၏နောက်ဘက်ရှိ
 ဥယျာဉ်ကလေးကို ရပ်ကြည့်ရင်း စဉ်းစားလိုက်၏။ မော်တော်ဘုတ်ပေါ်တွင်
 လော်ရာအား ဟို မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့အတူ တွေ့ခဲ့တာကို ငါတော့ မစဉ်းစား
 တတ်တော့ဘူး။ သူ အဲဒီမှာရှိနေခဲ့တာ ငါသိနေတာပဲ။ နောက် ဟိုမိန်းမ
 နှစ်ယောက်လည်း ရှိနေခဲ့တာပဲ။ ဒါကို ငါသိသားပဲ။ ဟိုမိန်းမနှစ်ယောက်က
 ငါ့ကို လှည့်စားနေတာလား၊ သူတို့ ငါ့ကို ယုံကြည်အောင် လုပ်နေတာလား၊
 ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်လဲ၊ နောက်ပြီး ငါအခု ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒါဟာ
 အကြီးအကျယ် မှားယွင်းသွားတာပါလို့ ဟိုတယ်ဧည့်ကြိုစားပွဲက လူကို
 ဆင်းပြီး ပြောပြရမှာလား။ လော်ရာ အင်္ဂလန်မှာ ရောက်နေပြီလို့ ပြောပြ
 ရမှာလား။ သူက သူ၏ ရူးမိနပ်ကို ဝတ်လိုက်သည်။ အချိန်မှာ ၈ နာရီထိုးရန်
 ၁၀ မိနစ်သာ လိုတော့ပေသည်။

"ငါ အရက်ဘားကိုသွားပြီး အရက်တစ်ခွက်သောက်မယ်၊ ပြီးရင်
 ကိစ္စအားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဧည့်ကြိုစားပွဲက လူဆီ သွားပြော
 ပြမယ်"ဟု သူက စဉ်းစားလိုက်၏။ အဲဒီနောက် လော်ရာကိုရှာတာရပ်ဖို့
 ရဲကိုသွားပြီး အကြောင်းကြားကောင်း အကြောင်းကြားရမယ်။ လူတိုင်းကို
 တောင်းပန်ပြီး မနက်စောစောထွက်မှ။ ငါ တတ်နိုင်သလောက် မြန်မြန်
 ဒီနေရာက ထွက်မှ။

သူ အရက်ဘားသို့ ဆင်းသွားပြီး အရက်တစ်ခွက် မြန်မြန် သောက်
 လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ ဧည့်ကြိုစားပွဲသို့ သွားလိုက်၏။ ရှင်းနေသည်။
 ဘယ်သူမှ ထိုနေရာတွင် ရှိမနေချေ။ သူက ဆက်လျှောက်သွားပြီး
 လမ်းပေါ်သို့ ထွက်လိုက်၏။ တစ်နေရာရာမှာ ငါ ညစာစားရမယ်။ နောက်မှ
 သူတို့ကို ပြောပြတော့မယ်"ဟု သူ့ကိုယ်သူ မြောလိုက်၏။ ဟိုတယ်အနီးရှိ
 စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့သွားပြီး ထောင့်ရှိစားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက်
 သည်။ ထို့နောက် အစားအစာနှင့်အတူ နောက်ထပ်ဝိုင်ပုလင်းဝက် သောက်ပစ်
 လိုက်၏။ သူစားသောက်ပြီးသောအခါ ကိုးနာရီခွဲနီးပါး ရှိနေပေပြီ။ သူအခု
 သွားပြီး သူတို့အားပြောပြမှ ဖြစ်ပေမည်။ သူက ကော်ဖီကို သောက်လိုက်၏။
 စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်ပြီး ငွေပေးချေလိုက်သည်။

သူ ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ထိုနေရာတွင် ရဲတစ်ယောက်
ရောက်နေပါသည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရဲစခန်းတွင် ရောက်နေကြောင်းနှင့်
သူတို့အား မေးမြန်းနိုင်ရန်အတွက် သူ့အား သူနှင့်အတူလိုက်ခဲ့စေချင်ကြောင်း
ရဲက ပြောပါသည်။ ဂျွန်က ဟိုတယ်သို့ကြိုစားပွဲမှလူနှင့် ရဲအား သူ၏
မှားယွင်းမှုကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက သုံးလေးကြိမ် တောင်း
ပန်လိုက်၏။ သို့သော် ရဲမှာစိတ်ဆိုးနေပြီး ဟိုတယ်မှလူအား အိတ်လီလို
ခပ်သွက်သွက်ပြောနေသည်။ ဂျွန်မှာ ပို၍ နေမထီထိုင်မသာ ဖြစ်လာမိသည်။
ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကိုတွေ့ပြီး သူတို့အား သူကိုယ်တိုင် တောင်းပန်ရန်
ရဲစခန်းသို့ သူနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့လိုပါကြောင်း ရဲကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ပီယက်ဇာဆန်မာကိုဖြတ်ပြီး ရဲစခန်းသို့ သူ၏
နောက်မှ လိုက်လာသော စိတ်ဆိုးနေသည့် ရဲနှင့်အတူ စကားတစ်ခွန်းမှ
မပြောဖြစ်ကြဘဲ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ရုံးခန်းငယ်ကလေးအတွင်း
ကျလားထိုင်များပေါ်တွင် အလွန်စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေပြီး စိုးရိမ်ပူပန်
နေသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရှိနေ၏။ ဂျွန်က ချက်ချင်းပင် သူတို့အား ရှင်းပြ
လိုက်ပြီး တောင်းပန်လိုက်သည်။ ယခုဆိုလျှင် ရဲမှာ စိတ်ဆိုးနေပြီး သူ၏
ဇာတ်လမ်းကိုလည်း ယုံကြည်ခြင်းမရှိတော့သဖြင့် သူ့အားနိုက်နိုက်ချွတ်ချွတ်
မေးမြန်းခဲ့ပေသည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကမူ သူတို့၏ ဟိုတယ်သို့သာ ပြန်လို
နေကြပေပြီ။ သူတို့က ရဲအနေနှင့် ဂျွန်အား ဘေးကြပ် နံကြပ်ဖြစ်အောင်
လုပ်ရန်ကို မလိုလားချေ။ ဤသို့ဖြင့် အလွန်ကသိ ကအောက်နိုင်လှသော
နာရီဝက်၊ နာရီဝက်ကျော်ကျော် အချိန်ကြာပြီးမှ ရဲက သူ့အား သွားခွင့်ပြု
လိုက်သည်။ သူက ညီအစ်မနှစ်ယောက်နှင့်အတူ သူတို့၏ ဟိုတယ်သို့
ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပြီး မော်တော်တုတ်ပေါ်တွင် လော်ရာကို သူတို့နှင့်အတူ
မြင်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ရှင်မြင်ခဲ့တာ"ဟု ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့်
ညီမကပြောလိုက်ပြီး ဆက်မပြောသေးဘဲ သူမ၏ ထူးဆန်းသော ကြောင်
တောင်တောင် မျက်လုံးများနှင့် သူ့အားကြည့်နေပြန်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့မ
ဟုတ်ဘူး၊ နောက်အပတ်မှာ ရှင်ကျွန်မတို့တို့ သူနဲ့အတူတွေ့နေတာ။ နောက်
အပတ်မှာ ဝင်းနစ်ပြန်လာနေတာကို မြင်နေတာ။ ဒီနေ့ မြင်တာမဟုတ်ဘူးဟု
သူမက သူမ၏အစ်မထက်ပို၍ တိုးတိုးနှင့် ဖြည်းဖြည်းပြောလိုက်သည်။

"နောက်အပတ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တော့ သဘောမပေါက်ဘူး" ဟု ဂျွန်က ပြောလိုက်သည်။

"ရှင်က တခြားသူတွေ မမြင်ရတာကို မြင်ရတယ်လို့ ကျွန်မညီမ ပနေက ရှင့်ဇနီးကိုပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အခု ငါ့ညီမကို ခေါ်သွားတော့မယ်။ သူ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ။ တောင်းပန်စကားပြောဖို့ ရှင့်အတွက် ဘာမှမလိုပါဘူး ဆိုတာ ရှင်သိပါတယ်။ ကျွန်မညီမနဲ့ ကျွန်မတို့လည်း နားလည်ပါတယ်။ တောင်းသောညပါ" ထို့နောက် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် သူ့အား အပြင်ဘက်တွင် မတ်တပ်ရပ်လျက်အတိုင်းထားခဲ့ကြပြီး ဟိုတယ်အတွင်း ဝင်သွားကြပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်ကြသည်။

သူက လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ ဘုရားကျောင်းငယ်တစ်ခုရှိနေသော ရင်ပြင်သည် လူသူကင်းမဲ့နေပြီး တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေသည်။ သူက ဘုရားကျောင်း၏နာမည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ရောက်နေသည့် နေရာကို သူ သိသည်ဟု ထင်မိ၏။ ဆန်မာကိုမှ အလင်းရောင်များ၊ လူများနှင့် အတော်နီးသည်။ ဘုရားကျောင်းဘေးမှ လမ်းအတိုင်းဆင်းသွားလျှင်...

သူက စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ဖောင်မည်းနေသော လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း ဆင်းသွားလိုက်သည်။

"ဒါ မဟုတ်သေးဘူး" ဟု သူက တွေးလိုက်၏။ သို့သော် ဒီလမ်းကို သူ သိစူးသည်ဟု ထင်မိပြန်သည်။ မနေ့ညနေက လော်ရာနှင့်အတူ ငါတို့လမ်းပျောက်နေစဉ်က ဒီလမ်းအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့တာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။ သူသည်ကလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအချိန်တွင် သူသည် လမ်းထောင့်သို့ ရောက်လုဆဲဆဲဖြစ်သည်။ မနေ့က မိန်းကလေးပင်၊ ကုတ်အင်္ကျီ အမည်းရောင်ကို ဝတ်ထားဆဲဖြစ်သည်။

"သူ ဘာလို့ပြေးနေတာလဲ" ဟု သူက စဉ်းစားကြည့်၏။ တစ်ခုတစ်ယောက်လက်ကလွတ်အောင် ကြိုးစားနေခြင်းပင်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေပေသည်။ လူတစ်ယောက်က သူ့မနောက်မှ ပြေးလိုက်လာ၏။ ဟိုဟိုဒီဒီလှမ်းကြည့်သည်။ မိန်းကလေးကို ရှာသည်။ မိန်းကလေးသည် ဝေးဝေးရောက်အောင်ကြိုးစားရင်း မည်းမှောင်နေသော တံခါးပေါက်အတွင်း ပြေးဝင်သွားခဲ့သည်။ ဂျွန်က မှောင်နေသော အခြားတံခါးပေါက်တွင် ရပ်ရင်း စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“လူသတ်သမားပဲ” ဟု ဂျွန်က တွေးလိုက်မိ၏။ အရင်ညက ရုတ်တရက်
အော်လိုက်သောအသံ၊ မိန်းမဟစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့ခြင်းတို့ကို ပြန်အမှတ်ရ
လိုက်သည်။ ဒါ ထပ်ဖြစ်ပြန်ပြီ။ ကလေးမလေး လူသတ်သမားလက်ထဲက
လွတ်အောင် ပြေးနေခြင်းပင်။ သူကိုယ်တိုင် ထွက်ပြေးချင်လာ၏။ သို့သော်
ဤ လူသတ်သမားလက်ထဲတွင် ကလေးမလေးအား သေစေရန် သူ
မထားရစ်နိုင်ပေ။ သူက သူမပြေးလာသံကို ကြားရပြန်သည်။ ထို့နောက်
သူ့အားဖြတ်ကျော်ပြီး ပြေးသွား၏။ သူ့အား မြင်တွေ့ခြင်းမရှိဘဲ သူ
ရပ်နေသော တံခါးပေါက်မှဖြတ်၍ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားခဲ့သည်။ သူ
ဘာလုပ်ရမလဲ၊ သူ ဘယ်လိုကူညီရမလဲ။ သူက သူမနောက်မှ ပြေးလိုက်
သွားခဲ့၏။ တံခါးကို ဖြတ် ဝင်လိုက်သည်။ ယခုအခါ တံခါးမှာပွင့်လျက်သား
ရှိနေသည်။ ထို့နောက် မှောင်မည်းနေသော အိမ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွား
၏။ အမှောင်ထဲတွင် သူတို့နောက်မှ ပြေးလိုက်လာနေသော လူသတ်သမား
၏အသံကို ကြားနေရ၏။ သိပ်နောက်ကျသွားပေပြီ။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ငါ မင်းကို ကူညီမလို့ပါ” ဟု သူက အော်ပြောလိုက်
သည်။ သို့သော် သူမက ငိုယိုအော်ဟစ်ရင်း အိမ်အတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားခဲ့
သည်။ ဒါဆိုရင် သူက တွေးလိုက်သည်။ ယခုအခါ ဤအိမ်အတွင်း
သူနှင့်ငါသာ အတူရှိနေပေပြီ။ ကလေးမလေးနှင့်ငါ နှစ်ယောက်တည်း။
သူက သူမနောက် ပြေးလိုက်လိုက်၏။ အခန်းတစ်ခုအတွင်း သူမနောက်မှ
လိုက် ဝင်လိုက်ပြီး တံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ တံခါးသေ့ကိုလည်း
လှည့်၍ခတ်လိုက်၏။

ကလေးမလေးသည် ဗလာကျင်းနေသော အခန်း၏ ပွင့်နေသော
ပြတင်းပေါက်အနီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ သူမ၏ ကုတ်အင်္ကျီ
အား မတင်ပြီး သူမ၏ဦးခေါင်းပေါ် အုပ်ထားသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ အခု ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး” ဟု သူက ပြောလိုက်
သည်။

ကလေးမလေးက ဖျတ်ကနဲ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီအား
သူမ၏ခေါင်းပေါ်မှ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်၏။ သူက သူမအား ကြည့်လိုက်သည်။
သူက သူ့မြင်ရသည်ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ကလေးတစ်ယောက်
မဟုတ်ပေ။ သို့သော် အရပ်ပုပု၊ ခေါင်းကြီးကြီးနှင့် အလွန်သန်မာပုံ
ပေါက်သော မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ ယခုအခါ သူမ ငိုမနေ

မိန်းမကြီးသည် သူမ၏ ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းမှ ဓားရှည်တစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး
 သူ့အား ဓားဖြင့် တအားကုန်လှမ်းပေါက်လိုက်လေသည်။
 "ဟင့်အင်း၊ ငါ ဒီလို မသေချင်ဘူး" သူကား စဉ်းစားနေဆဲ။

တော့ချေ။ သို့သော် သူမ၏ ညစ်ပေနေသောသွားများပေါ်အောင် ပြုံးပြနေ၏။ “တံခါးဖွင့်... ရဲတွေပါ” ဟု အပြင်ဘက်မှအော်သံကို သူ ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ပုတိုတိုမိန်းမကြီးသည် သူမ၏ ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းမှာ ဓားရှည်တစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး သူ့အား ဓားဖြင့် တအားကုန်လှမ်းပေါက်လိုက်လေသည်။ သူမ လှည့်ရှောင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ဓားသည် သူ၏ ဘယ်ဘက်နားရွက်အောက်ဖက်တွင် ရျိတ်ဝင်သွားခဲ့လေသည်။

သူမ မော်တော်ဘုတ်ကို ထပ်ဖြင့်ရပြန်သည်။ ကြော့ကွဲနေသော လော်ရာအား ညီအစ်မနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဂရင်းတူးမြောင်းပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ ကနေ့မဟုတ်၊ နောက်နေ့လည်း မဟုတ်။ သို့သော် နောက်နေ့၏ နောက်နေ့ ဖြစ်သည်။ သူတို့ အတူတကွ ရှိနေသည့်အကြောင်း၊ လော်ရာ ဗင်းနစ်သို့ ပြန်လာသည့်အကြောင်း သူ သိပေပြီ။ ရဲများက တံခါးကို ဖျက်ဝင်လိုက်ကြ၏။ သို့သော် ယခုအခါတွင် သူ ဘာမျှ မကြားနိုင်တော့ပေ။

“ဟင့်အင်း၊ ငါ ဒီလို မသေချင်ဘူး” သူကား စဉ်းစားနေဆဲ။

